

Who Moved My Cheese?

ใครเอาเนยแข็งของฉันไป?

โดย สเปนเซอร์ จอห์นสัน (Spencer Johnson)

"เรื่องราวที่อยู่เบื้องหลัง"

โดย Kenneth Blanchard, Ph.D.

ผมอยากจะเล่า "เรื่องราวที่อยู่เบื้องหลัง" ของ "Who Moved My cheese?" ให้คุณรู้ เพราะเรื่องราวที่อยู่เบื้องหลังนั้น เป็นที่มาของหนังสือที่ได้เขียนขึ้นเล่มนี้ และมีให้พวกเราได้อ่าน, ได้สนุก และ ได้แบ่งปันให้กับผู้อื่น

หนังสือเรื่องนี้เป็นสิ่งที่ผมต้องการเห็นมันเกิดขึ้น ตั้งแต่ครั้งแรกที่ผมได้ยืม Spencer Johnson เล่าเรื่อง "Cheese" ให้ฟังเมื่อหลายปีก่อน, ก่อนที่ Johnson และ ผม จะเขียนหนังสือของเรา เรื่อง "The One Minute Manager" ด้วยกัน

ผมจำความคิดในตอนนั้นได้ว่า เรื่องนั้นคืออะไร และ มันจะช่วยผมอย่างไร นับตั้งแต่ตอนนั้นเป็นต้นไป

"Who Moved My Cheese?" เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในเขาวงกต ซึ่งมีตัวละครที่นำขบวนอยู่ 4 ตัว ที่มองหา "Cheese" - "Cheese" เป็นอุปมา สำหรับ สิ่งที่เราต้องการมีชีวิต, ไม่ว่าจะเป็นเรื่องงาน, ความสัมพันธ์, ความสงบทางจิตใจ, หรือแม้แต่กิจกรรม เช่น การวิ่งจ็อกกิ้ง, เล่นกอล์ฟ

คนเราแต่ละคนมีความคิดเป็นของตนเองว่า "Cheese" คืออะไร และเราติดตามหามัน เพราะเราเชื่อว่ามันจะทำให้เรามีความสุข ถ้าเราเจอมัน บ่อยครั้งที่เราจะติดอยู่กับมัน และถ้าเราสูญเสียมันไป หรือมันถูกแย่งไป มันจะทำให้เราเจ็บปวด

"เขาวงกต" ในเรื่องนี้แสดงถึงสถานที่ ที่คุณใช้เวลามองหาสิ่งที่คุณต้องการ มันสามารถที่จะเป็นองค์กรที่คุณทำงานอยู่, ชุมชนที่คุณอาศัยอยู่, หรือความสัมพันธ์ที่คุณมีในชีวิตของคุณ

ผมเล่าเรื่อง "Cheese" ที่คุณกำลังจะอ่าน ในการปราศรัยของผมทั่วโลก และบ่อยครั้งหลังจากที่ผมปราศรัยจบจะได้ยินผู้คนพูดถึง เรื่อง "Cheese" ที่มีต่อพวกเขาแตกต่างกัน

เชื่อหรือไม่ว่า, เรื่องเล็กๆ เรื่องนี้ได้รับความเลื่อมใส ในการช่วยเหลือด้านการดำเนินอาชีพ, การแต่งงาน และการดำรงชีวิต !

ตัวอย่างเรื่องจริงเรื่องหนึ่งจากหลายๆ เรื่อง มาจาก Charlie Jones ผู้ประกาศข่าวที่ได้รับความนิยมนับถืออย่างดี ทาง NBC-TV ซึ่งเป็นผู้เปิดเผยว่า เรื่อง "Who Moved My Cheese?" ที่กำลังได้ยิน ได้ช่วยเหลือเขาในด้านการดำรงอาชีพ งานของเขาซึ่งเป็นผู้ประกาศข่าวมีความเป็นเอกลักษณ์ แต่หลักการดำเนินอาชีพที่เขาได้เรียนรู้สามารถนำไปใช้ได้กับทุกๆ คน

นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้น : Charlie ได้ทำงานอย่างหนัก และได้ทำงานใหญ่เกี่ยวกับการออกอากาศการแข่งขัน Track and Field ที่ Olympic Games เมื่อคราวก่อน เขาจึงแปลกใจ และอารมณ์เสีย เมื่อนายของเขา บอกเขาว่า เขาถูกย้ายออกจากการทำข่าวการแข่งขัน Track and Field ใน Olympics ครั่งหน้า และได้รับมอบหมายให้ไปทำข่าว Swimming and Diving แทน

เนื่องจาก Charlie ไม่รู้จักกีฬาประเภทนี้ดีพอ เขาจึงผิดหวัง เขารู้สึกไม่พอใจ และโกรธ เขาพูดว่า เขารู้สึกว่ามันไม่ยุติธรรม! ความโกรธของเขาเริ่มกระทบกับทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำ

ในเวลานั้น, เขาได้ยินเรื่องราวของ "Who Moved My Cheese?"

หลังจากนั้น เขาพูดว่า เขาหัวเราะเยาะตัวเอง และเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดของเขาใหม่ เขาเข้าใจแล้วว่า นายของเขาเพียงแค่ว่า "เคลื่อนย้าย Cheese ของเขาเท่านั้นเอง" ดังนั้นเขาจึงปรับตัว เขาเรียนรู้กีฬาใหม่ อีก 2 ประเภท และในความเปลี่ยนแปลงนี้ เขาพบว่า การทำสิ่งใหม่ๆ ทำให้ให้เขารู้สึกหนุ่มขึ้น

เป็นเวลาไม่นานนัก นายของเขาได้รับรู้ถึง ความรู้สึกนึกคิด และกำลังความสามารถใหม่ของเขา และไม่นานนัก เขาก็ได้รับมอบหมายงานที่ดีกว่า เขาเดินทางต่อไปเฟลิดเฟลินกับความสำเร็จที่มากขึ้นกว่าแต่ก่อน และภายหลัง เขาได้รับการชักชวนให้เข้าร่วมเป็นผู้ประกาศข่าว Pro Football's Hall of Fame ของ Alley

นั่นเป็นเพียงหนึ่งในบรรดาเรื่องจริงหลายๆ เรื่อง ที่ผมได้ยินเกี่ยวกับผลกระทบของเรื่อง "Cheese" ที่มีต่อผู้คน - จากชีวิตการทำงาน สู่ชีวิตของความรัก ของพวกเขา

ผมเป็นผู้ศรัทธาอย่างแรงกล้าในพลังของ "Who Moved My Cheese" ซึ่งผมได้แจกสำเนาต้นฉบับก่อนตีพิมพ์ตอนต้นปี ให้กับทุกคน (มากกว่า 200 คน) ที่ทำงานในบริษัทของเรา เมื่อไม่นานมานี้ทำไม?

เพราะว่า เหมือนกับบริษัทอื่นๆ ที่ไม่เพียงต้องการดำเนินธุรกิจให้อยู่รอดในอนาคต แต่ยังต้องการอยู่ในตำแหน่งที่ศักยภาพในการแข่งขัน เช่น Blanchard Training & Development มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ พวกเขาเคลื่อนย้าย "Cheese" ของเรายู่อย่างต่อเนื่อง ในขณะที่ในอดีตเราอาจจะต้องการพนักงานที่มีความรักดี แต่ในปัจจุบันเราต้องการคนที่ยืดหยุ่น ซึ่งเป็นคนที่ไม่ยึดติดกับ "สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นรอบๆ ที่นี้"

และนอกจากนี้ ตามที่คุณรู้ การอาศัยอยู่ในน้ำที่มีความใสอยู่เสมอ ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงซึ่งเกิดขึ้นตลอดเวลาในการทำงาน หรือในชีวิต ทำให้มีความกดดัน ถ้าคนเหล่านั้นไม่มีแนวทางในการมองดูความเปลี่ยนแปลงซึ่งจะช่วยให้เขาเข้าใจ สิ่งที่เกิดขึ้นเปิดประตูสู่เรื่อง "Cheese"

หลายคนจะต้องอ่าน "Who Moved My Cheese? เมื่อเขาได้ยินผมเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับมันให้เขาฟัง คุณเกือบจะรู้สึกได้ถึงการพัฒนาพลังความคิดในแง่ลบที่กำลังเริ่มเกิดขึ้น คนแล้วคนเล่าจากทุกๆ แผนกหันมาขอคุณผมเรื่องหนังสือที่ผมแจกให้ และบอกผมว่า หนังสือที่ผมแจกช่วยพวกเขาได้แล้วอย่างไร โดยดูจากการเปลี่ยนแปลงที่กำลังเกิดขึ้น ในบริษัทของเราในมุมมองที่แตกต่างไป เชื่อผมเถอะ นิยายเปรียบเทียบเล่มนี้ ใช้เวลาอ่านเพียงนิดเดียว แต่มันมีผลกระทบอย่างลึกซึ้ง

เมื่อคุณเปิดอ่านหน้าต่อไป คุณจะพบว่าหนังสือเล่มนี้แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ: ส่วนแรก : A Gathering, เพื่อนร่วมห้องรุ่นก่อนพูดเกี่ยวกับ เรื่องความพยายามที่จะจัดการกับการเปลี่ยนแปลงที่กำลังเกิดขึ้นในชีวิตของพวกเขา ในงานเลี้ยงรุ่น ส่วนที่สอง : เรื่อง "Who Moved My Cheese?", เป็นแกนสำคัญของหนังสือเล่มนี้ ส่วนที่สาม : A Discussion, ผู้อ่านพูดคุยถึงสิ่งที่เรื่องนี้ให้ต่อพวกเขา และ พวกเขาจะใช้สิ่งที่ได้รับ ในการทำงาน และการดำเนินชีวิตของพวกเขาอย่างไร

ผู้อ่านต้นฉบับของหนังสือเล่มนี้มาก่อนบางท่าน จะอ่านแค่ตอนจบของเรื่อง และไม่อ่านต่อ แต่ชอบที่จะแปลความหมายของเรื่องด้วยตัวเอง ส่วนคนอื่นๆ สนุกกับการอ่านในส่วน A Discussion ที่ต่อจากตอนจบของเรื่อง เพราะเป็นส่วนที่กระตุ้นความคิดเกี่ยวกับ วิธีการที่จะประยุกต์ใช้สิ่งที่เขาได้เรียนรู้ต่อสถานการณ์ของเขาเอง

อย่างไรก็ตาม ผมหวังว่า แต่ละครั้งที่คุณได้อ่าน เรื่อง Who Moved My Cheese? คุณจะพบสิ่งใหม่ๆ และ สิ่งที่เป็นประโยชน์ เหมือนกับผม และสิ่งเหล่านั้นจะช่วยคุณจัดการกับความเปลี่ยนแปลง และนำความสำเร็จมาให้กับคุณ ไม่ว่าอะไรที่คุณตัดสินใจลงไป ความสำเร็จเป็นของคุณ

ผมหวังว่าคุณจะสนุกกับสิ่งที่ค้นพบ และ ผมขอให้คุณโชคดี จำไว้ว่า : "ก้าวไปกับ Cheese!".

Ken Blanchard San Diego, 1998

ตอนที่ 1 : "การรวมตัว"

วันอาทิตย์ที่สดใสในชิคาโกวันหนึ่ง เพื่อนร่วมห้องรุ่นก่อนหลายคนมาทานอาหารกลางวันร่วมกัน หลังจากได้ร่วมงานเลี้ยงรุ่นไฮสคูล เมื่อคืนก่อน พวกเขาต้องการฟังเรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตแต่ละคนมากกว่านี้ หลังจากที่ยกถ้อยถนออย่างสนุกสนาน และทานอาหารมื้ออร่อยแล้ว พวกเขานั่งคุยกันถึงเรื่องที่น่าสนใจ

แองเจล่า ซึ่งเป็นหนึ่งในบรรดาคนที่เด่นดังที่สุดในรุ่น กล่าวว่า "ชีวิตจริงๆ ผิดกันกับที่ฉันได้คิดไว้เมื่อตอนที่ฉันอยู่ในโรงเรียน หลายอย่างได้เปลี่ยนไป"

"มันเป็นเช่นนั้นจริงๆ" นาธานกล่าวช้าๆ เพื่อนๆ รู้ว่า นาธานทำธุรกิจของครอบครัวของเขา ซึ่งดำเนินธุรกิจแบบจำเจ และเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนท้องถิ่นมานานเท่าที่พวกเขาจำได้ ดังนั้นพวกเขาจึงแปลกใจเมื่อ นาธานมีท่าทางเข้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องการเปลี่ยนแปลง นาธานถามเพื่อนๆ ว่า "แต่พวกคุณสังเกตหรือเปล่าว่า ทำไมพวกเราไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงเมื่อหลายสิ่งเปลี่ยนไป"

คาร์ลอสกล่าวว่า "ฉันเดาว่า พวกเราต่อต้านการเปลี่ยนแปลงเพราะพวกเรากลัวการเปลี่ยนแปลง"

"คาร์ลอส, คุณเป็นกัปตันของทีมฟุตบอล" เจสสิกา กล่าว "ฉันไม่เคยคิดเลยว่า จะได้ยินคุณพูดว่ากลัว!"

ทุกคนหัวเราะ เพราะพวกเขาเข้าใจว่า ถึงแม้พวกเขาจะเดินไปในทิศทางที่แตกต่างกัน-จากการบริหารงานที่บ้าน ไปจนถึง การบริหารงานของบริษัท-พวกเขาประสบกับความรู้สึกที่คล้ายกัน

ทุกๆคนกำลังพยายามที่จะรับมือกับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นโดยไม่ ได้คาดหมาย ซึ่งเกิดขึ้นกับพวกเขาเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา และส่วนใหญ่ยอมรับว่าพวกเขาไม่รู้วิธีการที่ดี ที่จะจัดการกับความเปลี่ยนแปลงเหล่านั้น

ไมเคิลกล่าวว่า "ฉันเคยกลัวการเปลี่ยนแปลง เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่เกิดขึ้นกับธุรกิจของเรา เราไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร ดังนั้นเราจึงทำทุกอย่างเหมือนเดิม และเราเกือบสูญเสียธุรกิจนั้น"

"นั่นแหละ" เขากล่าวต่อ "จนกระทั่งฉันได้ยินเรื่องสั้นที่น่าขันซึ่งเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่าง"

"เรื่องมันเป็นอย่างไร" นาธานถาม

"อืม, เรื่องสั้นเรื่องนี้ ได้เปลี่ยนความคิดของฉันที่มีต่อการเปลี่ยนแปลง และหลังจากนั้น สำหรับฉัน ทุกสิ่งดีขึ้นอย่างรวดเร็ว-เรื่องงาน และชีวิตของฉัน"

"ฉันส่งเรื่องสั้นเรื่องนี้ให้กับทุกคนในบริษัทได้อ่าน และพวกเขาก็ส่งต่อให้กับคนอื่นๆ และไม่นาน ธุรกิจของเราก็ดีขึ้นมาก เพราะพวกเราทุกคนปรับตัวเข้าหาการเปลี่ยนแปลงได้ดีขึ้น และทุกคนก็พูดเหมือนกับฉันว่า เรื่องสั้นเรื่องนี้ช่วยพวกเขาในด้านชีวิตส่วนตัวด้วย"

"เรื่องอะไร" แองเจล่าถาม

"เรื่องนี้ชื่อว่า Who Moved My Cheese?"

ทุกคนในกลุ่มหัวเราะ "ฉันคิดว่าฉันชอบเรื่องนี้เข้าแล้วละ," คาร์ลอสพูด "เล่าเรื่องราวให้ฟังหน่อยได้ไหม?"

"ได้ซิ" ไมเคิลตอบ "ฉันยินดีที่จะเล่าให้ฟัง-มันใช้เวลาไม่นาน และไมเคิลก็เริ่มเล่าเรื่องราว:

ตอนที่ 2 : "ใครเอาเนยแข็งของฉันไป ?"

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ในดินแดนไกลโพน เป็นที่อาศัยของ 4 สิ่งมีชีวิตเล็กๆ ซึ่งวิ่งไปตามเขาวงกต มองหาเนยแข็ง เพื่อใช้เป็นอาหารและทำให้พวกเขามีความสุข

สิ่งมีชีวิต 2 ตัวเป็นหนูชื่อ สนิฟและสเคอร์ และอีก 2 ตัวเป็นคนตัวเล็กเท่าหนู แต่ดูคล้ายคนอย่างเรา มากกว่า พวกเขาชื่อ "แฮม" และ "ฮอ"

เนื่องจากขนาดที่เล็กมากจึงไม่ยากนักที่จะสังเกตเห็นสิ่งที่พวกเขากำลังทำอยู่ แต่ถ้าคุณมองดูอย่าง ไกลชิดพอ คุณจะสมารถค้นพบสิ่งที่มหัศจรรย์มากที่สุด

ทุกๆวัน หนูและคนตัวเล็กใช้เวลาในเขาวงกตค้นหาเนยแข็งพิเศษของตนทั้งคู่สอง คือ สนิฟและสเคอร์ ที่มีเพียงสมองแบบสัตว์ประเภทกัดแทะที่ไม่ซับซ้อน แต่มีสัญชาตญาณดีนั้นค้นหาเนยแข็งที่น่าแทะที่ พวกมันชอบอย่างที่สุดทั้งหลาย มักจะทำ

ส่วนคนตัวเล็กทั้งสอง- แฮมกับฮอ ใช้สมองของเขาซึ่งเต็มไปด้วยความคิดความเชื่อหลายอย่าง เพื่อ ค้นหาเนยแข็งหลากหลายชนิดที่มีตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ตัวซี ซึ่งพวกเขาเชื่อว่าจะทำให้มีความสุขและ ประสบความสำเร็จ

แม้หนูและคนตัวเล็กจะแตกต่างกัน พวกเขาก็มีบางสิ่งบางอย่างเหมือนกัน กล่าวคือ ทุกๆเช้า เขาจะใส่ ชุดและรองเท้าสำหรับวิ่งออกจากบ้าน และวิ่งแข่งกันไปยังเขาวงกตมองหาเนยแข็งที่โปรดปรานของตน

เขาวงกตเป็นทางวกไปวนมาของระเบียง และห้องหับต่างๆที่ซึ่งเต็มไปด้วยเนยแข็งอรรอย แต่ก็มืดมิด และซอกซอยที่ไม่เห็นทางว่านำไปสู่ที่ใด นับเป็นสถานที่หลงทางได้ง่ายๆ

อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่รู้จักทางแล้ว เขาวงกตนี้มีความลับที่ทำให้พวกเขามีความสุขกับชีวิตที่ดีขึ้น

หนูทั้งสอง- สนิฟและสเคอร์ใช้วิธีที่ง่ายแต่ไม่มีประสิทธิภาพในลักษณะลองผิดลองถูกเพื่อค้นหาเนยแข็ง พวกเขาวิ่งไปตามระเบียงและถ้าพบว่าว่างเปล่า เขาจะหันหลังกลับและวิ่งไปยังที่อื่นๆ สนิฟมักมหาเส้นทางของเนยแข็งโดยใช้จมูกที่ดีเยี่ยม ส่วนสเคอร์จะวิ่งนำไปก่อน แล้วก็ไปอย่างที่คุณ คาดคิด คือพวกเขาหลงทาง ออกไปยังเส้นทางที่ผิดและบ่อยครั้งชนกับกำแพง

อย่างไรก็ตาม เจ้าตัวเล็กทั้งสอง แฮมและฮอ ใช้วิธีที่แตกต่างกันออกไปโดยการเชื่อมั่นใน ความสามารถที่จะคิดและเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ทั้งๆที่บ่อยครั้ง เขารู้สึกสับสนจากความคิด และความรู้สึกของพวกเขาเอง

แล้วในที่สุด ด้วยวิธีทางของตนเอง พวกเขาทั้งหมดได้ค้นพบเนยแข็งชนิดที่ตนชอบในวันหนึ่ง ที่ ปลายสุดของระเบียงแห่งหนึ่งในสถานีนเนยแข็งซี

ทุกเช้าหลังจากนั้น หนูและคนตัวเล็กก็แต่งตัวในชุดวิ่งและมุ่งหน้าไปยังสถานีนเนยแข็งซี .ใช้เวลาไม่นานนักพวกเขาก็กำหนดเส้นทางประจำของตนเองได้

สนิฟและสเคอร์ยังคงตื่นแต่เช้าทุกวันและวิ่งไปตามเขาวงกตด้วยเส้นทางเดิมๆเสมอ เมื่อพวกเขามาถึง จุดหมายปลายทาง หนูทั้งสองตัวถอดรองเท้าที่ใช้วิ่ง ผูกไว้ด้วยกันและแขวนไว้รอบคอ เพื่อจะ สามารถเอามาใส่ได้โดยเร็วเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาต้องการใช้อีก แล้วก็ใช้เวลาอรรอยกับเนยแข็ง

ในช่วงแรก แฮมและฮอวิ่งไปยังสถานีนเนยแข็งซีทุกเช้าเช่นกัน เพื่่ออรรอยกับเนยแข็งชิ้นใหม่ๆที่มีรสชาติ ดีที่รอคอยพวกเขาอยู่ แต่หลังจากนั้นระยะหนึ่ง คนตัวเล็กทั้งสองได้กำหนดเส้นทางที่แตกต่างออกไป

แฮมกับฮอตื่นสายขึ้นในแต่ละวัน แต่งตัวช้าลง และเดินไปยังสถานีนเนยแข็งซี ในที่สุด พวกเขาพบว่าเนย แข็งอยู่ที่ใดและไปที่นั่นได้อย่างไร

พวกเขาไม่ทราบว่ายืนแข็งมาจากไหนและใครวางมันไว้ที่นั่น พวกเขาเพียงแค่คิดเองว่ามันจะอยู่ที่นั่น ขณะที่เสมและฮอมาถึงสถานียืนแข็งซีทุกเช้า เขาลงมือจัดการและทำตามสบาย พวกเขาแขวนชุดวิ่งและถอดรองเท้าวิ่งออกไปแล้วสวมรองเท้าแตะแทน

พวกเขารู้สึกสบายใจมากในตอนนั้นว่าพวกเขาได้พบยืนแข็งแล้ว เสมกล่าวว่า "ยอดเยี่ยมมาก" มียืนแข็งเพียงพอนี่ทีจะเลี้ยงเราได้อลottedกาล" คนตัวเล็กรู้สึกมีความสุขและประสบความสำเร็จ เขาคิดว่าพวกเขามั่นคงแล้วในขณะนี้

ไม่นานนัก เสมและฮอก็ถือเอาว่ายืนแข็งที่เขาพบที่สถานียืนแข็งซีเป็นยืนแข็งของเขา มันเป็นร้านยืนแข็งขนาดใหญ่ซึ่งพวกเขาได้ย้ายบ้านมาอยู่ใกล้กับสถานีมากขึ้น และสร้างสังคมอยู่รอบๆ และเพื่อให้พวกเขารู้สึกเหมือนอยู่บ้านมากขึ้น เสมและฮอดกแต่งผนังด้วยคัตปอนและแม่กระทั้งวาดรูปของยืนแข็งไว้รอบๆ ซึ่งทำให้เขายิ้มได้ มีรูปหนึ่งอ่านได้ว่า

"มียืนแข็ง ทำให้คุณมีความสุข"

บางครั้งเสมอ และ ฮอ จะพาเพื่อน ๆ มาแะที่สถานียืนแข็งซีเพื่ออวดกองยืนแข็งที่พวกเขาค้นพบ พวกเขามักจะซีไปที่ยืนแข็งและพูดด้วยความภาคภูมิใจว่า "มันช่างเป็นยืนที่แสนวิเศษ จริงไหม?" บางครั้งทั้งสองก็จะแบ่งยืนแข็งให้เพื่อน ๆ แต่บางครั้งก็เก็บไว้เองไม่แบ่งใคร

"มันสมควรแล้วละ ที่พวกเราจะได้ครอบครองยืนแข็งเหล่านี้" เสมเปรย "เพราะพวกเราต้องตราตร้าเป็นเวลานานกว่าจะได้พบมัน" ว่าพรางเสมก็เลือกหยิบยืนขึ้นที่ดูสดใหม่มากัดกินอย่างชื่นชม หลังจากนั้น เสมก็ผลอยหลับไป อย่างที่เขาอาจจะทำอยู่เสมอ

ทุกคืนคนตัวเล็กจะเดินอ้อยอัยกลับบ้านเพราะต้องหอบยืนแข็งกลับมาเต็มมือ และทุกเช้าพวกเขาก็จะกลับไปทีสถานียืนแข็ง ด้วยความมั่นใจว่าต้องมียืนแข็งกลับมาบ้านมากขึ้นเช่นทุกครั้ง

เหตุการณ์ดำเนินไปเช่นนี้อยู่เป็นระยะนานพอควร จนทำให้ความเชื่อมั่นของ เสมและฮอกลับกลายเป็นความอวดดีโดยคิดไปว่าทุกอย่างคงจะต้องเป็นเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ ไม่ช้าเขาทั้งสองเริ่มรู้สึกเคยชินจนไม่สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงที่กำลังเกิดขึ้น

ในขณะที่เดียวกับที่ สนิฟและสเคอร์ยังคงใช้ชีวิตไปตามปกติทุกวัน ทุกเช้าพวกเขาจะมาถึงสถานียืนแข็งซีแต่เข้าเพื่อมาคอย ดมกลิ่น ค่ายเขี่ย และ วิ่งสำรวจไปมาเพื่อตรวจตราบริเวณรอบ ๆ สถานี ว่าในแต่ละวันมีอะไรเปลี่ยนแปลงไปบ้างหรือไม่

จนกระทั่งเข้าวันหนึ่งขณะที่พวกเขามาถึงสถานียืนแข็งซี พวกเขาพบว่าที่สถานี ไม่มียืนแข็งเหลืออยู่เลย แต่พวกเขาก็ไม่รู้สึกประหลาดใจ เพราะว่าสนิฟและสเคอร์ มักจะสังเกตพบว่าในแต่ละวันที่ผ่านไป ยืนแข็งจะพร่องไปเรื่อย ๆ ดังนั้นพวกเขาจึงเตรียมตัวเองให้พร้อมเสมอว่าสักวันหนึ่งเหตุการณ์ที่ยืนแข็งจะหมดไม่มีเหลือจะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน และด้วยสัญชาตญาณพวกเขาว่าจะต้องจัดการอะไรต่อไป

พวกเขามองตากันและกัน และรู้ว่าถึงเวลาที่จะต้องใช้รองเท้าวิ่งคู่ชีพที่พวกเขามักจะผูกติดกันและแขวนไว้ที่คอ เอามาใส่และผูกเชือกรองเท้าเพื่อจะวิ่งค้นหาแหล่งยืนแข็งแหล่งใหม่ต่อไป

พวกหนูมักจะไม่วิเคราะห์อะไรมากจนเกินเหตุ จึงทำให้พวกเขาไม่ต้องแบกความเชื่ออะไรต่าง ๆ ที่ซับซ้อนจนหน้าเหวียนหัว สำหรับพวกหนู ปัญหาและคำตอบก็คือเรื่องง่าย ๆ ธรรมดา ๆ เหมือนกัน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่สถานียืนแข็งซีได้เปลี่ยนไปแล้ว ดังนั้น สนิฟและสเคอร์จึงตัดสินใจที่จะต้องเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของตนเช่นกัน

พวกเขาทั้งคู่มุ่งตรงไปที่เขาวงกต สนิฟยกมุกขึ้นเพื่อจะดมกลิ่น และพยักหน้าไปที่สเคอร์ซึ่งได้วิ่งนำหน้าไปภายในทางเขาวงกต สนิฟวิ่งจี้ตามติดไปโดยเร็ว พวกเขาเริ่มค้นหาแหล่งยืนแข็งแห่งใหม่อย่างรวดเร็ว

เวลาต่อมาในวันเดียวกัน เสมและสอมาถึงที่สถานีเนยแข็งซี เนื่องจากพวกเขาไม่เคยสนใจที่จะสังเกตความเปลี่ยนแปลงเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน ทำให้พวกเขามั่นใจว่าเนยแข็งจะต้องมีอยู่ที่นั่นอย่างแน่นอนเหมือนเช่นทุกวัน

พวกเขาไม่ได้เตรียมพร้อมในสิ่งที่พวกเขาพบ "อะไรกันนี้ ทำไมไม่มีเนยเหลืออยู่ที่นี้แล้ว?" เสมตะโกนลั่น เขายังคงตะโกนต่อไปว่า "ไม่มีเนยเหลืออยู่แล้ว มันหายไป มันหายไป" เขายังคงร้องตะโกนอย่างสุดเสียงราวกับว่าความดังของเสียงจะทำให้ใครสักคนนำเนยแข็งกลับมาให้เขา

"ใครเอาเนยแข็งของฉันไป?" เสมตะโกนร้องลั่น ในที่สุดเขาก็เอามือทำสะเอว หน้าเริ่มแดงก่ำ ด้วยความโกรธ และแล้วก็แผดเสียงร้องลั่นว่า "มันไม่ยุติธรรม!"

ฮอสันหัวอย่างไม่ว่าตัวเอง เขาก็เหมือนกับเสม คือมั่นใจว่าที่สถานีซีจะต้องมีเนยแข็งรอพวกเขาอยู่เสมอ เขายืนนั่งด้วยความรู้สึกช็อกเป็นเวลานาน เขาไม่พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงนี้เช่นกัน

ในขณะที่เสมยังคงตะโกนด่าอะไรต่อมิอะไรอยู่ ฮอสันไม่ต้องการได้ยินและรับรู้อะไรทั้งสิ้น เขาไม่ต้องการและไม่พร้อมที่จะแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เขาเพิ่งเจอ

พฤติกรรมของคนตัวเล็กดูแล้วไม่น่าประทับใจเลย ทั้งไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมา แต่ก็น่าเห็นใจ การค้นหาเนยแข็งไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ แต่สำหรับคนตัวเล็กกลับเป็นเรื่องใหญ่มากขึ้นไปอีก พวกเขาไม่ได้พอใจเพียงแค่ให้มีเนยแข็งพอกินในแต่ละวันเท่านั้น

การค้นพบเนยแข็งสำหรับคนตัวเล็กกลับเป็นเหมือนสิ่งที่พวกเขาคิดว่าจะทำให้พวกเขามีความสุข พวกเขาสร้างภาพแห่งความหมายของเนยแข็งที่มีต่อพวกเขาขึ้นมาเอง ภาพและความหมายเหล่านั้นขึ้นอยู่กับนิสัยและความชอบของแต่ละคน

สำหรับบางคน อาจจะคิดว่าการค้นพบเนยแข็งคือการได้ครอบครองทรัพย์สินของทางวัตถุ บางคนอาจจะหมายถึงการมีสุขภาพที่ดีอยู่เสมอ สำหรับบางคนคือการได้พัฒนาตัวเองไปสู่ความอยู่ดีมีสุขทางจิตวิญญาณ

สำหรับฮอสัน ก่อนเนยแข็งเพียงแค่อำนาจถึงความรู้สึกที่ต้องการความมั่นคงปลอดภัยของชีวิต ความหวังที่อยากจะมีความสุขที่นำรักสักวันหนึ่ง และได้อาศัยในกระท่อมอันแสนสุขบนถนนซีดาร์

แต่สำหรับเสม ก่อนเนยแข็งต้องเป็นก้อนโต เขาต้องการที่จะได้ปกครองดูแลคนอื่น ๆ ได้มีบ้านหลังใหญ่เป็นของตัวเองบนเนินเขาเคเมมเบิร์ต

เนื่องจากเนยแข็งมีความสำคัญกับพวกเขามาก คนตัวเล็กทั้งสองจึงใช้เวลานานทีเดียวที่จะพยายามนั่งคิดว่าควรจะทำอะไรต่อไปดี แต่ทั้งหมดเท่าที่พวกเขาคิดได้ขณะนี้คือมองไปรอบ ๆ สถานีซี ที่ปราศจากเนยแข็งเพื่อดูว่าเนยแข็งมันหายไปจริง ๆ หรือไม่

ขณะที่สนิฟและสเคอร์รี่ง่วนหน้าค้นหาต่อไปโดยไม่รีรอ เสมและฮอสันยังคงอึดอัด หันรีหันขวางไม่รู้ว่าจะทำอะไรต่อไปดี

พวกเขายังคงเอะอะว๊ายว๊ายเป็นเดือตเป็นแค้นถึงความไม่ยุติธรรมที่เกิดขึ้น ฮอสันรู้สึกหดหู่ และคิดว่า จะเกิดอะไรขึ้นหากวันพรุ่งนี้พวกเขาจะไม่พบเนยแข็งอีก เขาสูดสุดสฟหาวแผนชีวิตโดยพึ่งพาเนยแข็งที่สถานีนี้เท่านั้น

คนตัวเล็กยังคงไม่เชื่อว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร ทำไมจึงไม่มีใครเตือนพวกเขาล่วงหน้า มันไม่ยุติธรรมเลยสำหรับพวกเขา และมันไม่ได้เป็นไปอย่างที่พวกเขาคิดไว้

คืนนั้น เสมและฮอสันบ้านด้วยความหิวโหยและหมดหวัง แต่ก่อนที่พวกเขาจะออกจากสถานี ฮอสันได้จารึกข้อความบนกำแพงว่า

"ยิ่งก่อนเนยแข็งมีความสำคัญกับคุณมากเท่าใด คุณก็จะยิ่งยึดติดกับมันมากเท่านั้น"

ในวันรุ่งขึ้น เสมและสอออกจากที่พัก และกลับไปทีสถานีนเนยแข็งซีก ซึ่งครั้งนี้พวกเขาก็คาดหวังว่า พวกเขาจะต้องเจอเนยแข็งบ้าง ไม่น่าก็น้อย แต่เหตุการณ์ก็ยังคงเดิม นั่นคือ ไม่มีเนยแข็งที่สถานีนเนยแข็งอีกต่อไปแล้ว คนตัวเล็กทั้งคู่ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรต่อไป ทั้งคู่ยังคงยืนอยู่กับที่ แน่ใจไม่ไหวดังเหมือนรูปปั้น

สอปีดตาลง และยกมือขึ้นปิดหู เพราะเขาไม่ต้องการรับรู้อะไรทั้งสิ้น เขาไม่ต้องการที่จะยอมรับว่าจริงๆ แล้ว เนยแข็งที่เคยมีอยู่ได้ลดจำนวนน้อยลงเรื่อยๆ เขายังมีความเชื่อว่า เนยแข็งทั้งหมดได้ถูกย้ายที่ไป

เสมวิเคราะห์เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า จนในที่สุดเขาได้สรุปเหตุการณ์นี้ด้วยความคิดอันซับซ้อนของเขาว่า "ทำไมเหตุการณ์เช่นนี้จึงเกิดขึ้นกับเขา" "มันเกิดอะไรขึ้นที่นี่"

และเมื่อ สอได้ลิ้มดาดขึ้น มองไปรอบ ๆ พร้อมกับพูดว่า "แล้วนี่ สนิฟกับสเคอร์รี่อยู่ที่ไหน นายคิดว่าพวกเขาจะรู้อะไรบางอย่างที่เราไม่รู้ไหม"

เสมกล่าวอย่างไม่แยแสว่า "พวกเขาจะรู้อะไร" และเสมยังกล่าวต่ออีกว่า "พวกเขาเป็นเพียงหนูตัวเล็กๆ พวกเขาจะทำอะไรเท่าที่เห็นเท่านั้นแหละ" แต่เรลลี เราเป็นคนตัวเล็กที่มีความพิเศษมากกว่าพวกเขา" ดังนั้น เราต้องสรุปเรื่องนี้ให้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะถ้าเราทำได้ เราก็คงสมควรจะได้รับสิ่งดีๆ มากกว่าหนู 2 ตัวนั้น

เสมยังกล่าวต่อว่า "เหตุการณ์เช่นนี้ไม่ควรเกิดขึ้นกับเรา หรือหากจะเกิด อย่างน้อยเราก็คงได้รับผลประโยชน์บางอย่างด้วย"

"ทำไมเราควรได้รับผลประโยชน์ด้วยล่ะ" สอถาม

"เพราะเรามีสิทธิ์ที่จะได้นะสิ" เสมกล่าว

"มีสิทธิ์ได้อะไร" สออยากรู้

"เรามีสิทธิ์ที่จะครอบครองเนยแข็งของเรา" เสมตอบ

"ทำไม" สอถาม

"เพราะว่าเราไม่ได้เป็นต้นเหตุของปัญหานี้" เสมกล่าว "มีใครบางคนที่ทำให้เรื่องนี้เกิดขึ้น และเราก็ต้องรู้ให้ได้"

สอจึงได้แนะนำว่า "บางทีเราควรหยุดวิเคราะห์เหตุการณ์ต่างๆ และควรเริ่มต้นที่จะค้นหาเนยแข็งใหม่ๆ ได้แล้ว"

"ไม่ ไม่มีทาง" เสมโต้ "ฉันจะต้องค้นหาคำตอบของเรื่องนี้ให้ได้"

ระหว่างที่เสมและสอยังคงพยายามที่จะตัดสินใจว่าควรจะทำอะไรต่อไปดี สนิฟและสเคอร์รี่ก็ยังคงมุ่งหน้าไปตามทางของมัน พวกเขาเดินทางผ่านเขาวงกตเข้าไป ทั้งทางขึ้น ทางลงตามระเบียบทางเดิน เพื่อที่จะค้นหาเนยแข็งในทุก ๆ สถานที่ที่จะมีเนยแข็งกักเก็บอยู่

พวกเขาไม่ได้คิดเรื่องอื่น นอกจากการค้นหาเนยแข็งใหม่ๆ ให้ได้

พวกเขายังคงค้นหาเนยแข็งต่อไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งในที่สุดพวกเขาก็เข้าไปถึงดินแดนแห่งหนึ่งในเขาวงกต ซึ่งพวกเขาไม่เคยไปมาก่อน คือ สถานีนเนยแข็งเย็น

พวกเขาเปล่งเสียงร้องออกมาด้วยความดีใจ เพราะพวกเขาได้พบสิ่งที่ค้นหามานาน นั่นคือ แหล่งเนย
แข็งใหม่แห่งใหญ่

พวกเขาแทบจะไม่เชื่อสายตาตัวเองว่า ที่นี่เป็นแหล่งเนยแข็งที่ใหญ่ที่สุดที่หน้อย่างพวกเขาเคยพบ
เห็นมา

ในเวลาเดียวกัน เสมและสอยังคงกลับไปสถานีนเนยแข็งซี เพื่อประเมินสถานการณ์ต่อ ทั้งคู่กำลังทน
ทุกข์ทรมานจากการที่ไม่มีเนยแข็ง พวกเขาเริ่มหงุดหงิด โกรธ และต่างตำหนิกันและกันถึงเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้น

สอยังคงนึกถึงหนู 2 ตัว คือสนิฟกับสเคอร์รี่ และอยากรู้ว่าพวกเขาพบเนยแข็งใหม่ ๆ บ้างแล้วหรือยัง
สอเชื่อว่าพวกเขาอาจกำลังเผชิญกับอุปสรรค หรือความยากลำบากอยู่ พวกเขาจะต้องวิ่งกลับไป
กลับมาในเขาวงกตนั้น และอาจจะพบกับความไม่แน่นอนตลอดเวลา แต่ดูเหมือนว่าครั้งนี้มันอาจจะ
เป็นครั้งสุดท้ายที่จะต้องทำเช่นนั้นหรือไม่

บางครั้ง สอก็จินตนาการว่า สนิฟและสเคอร์รี่ค้นพบเนยแข็งใหม่ ๆ แล้ว และกำลังสนุกสนานกันอยู่ เขา
คิดว่ามันจะเป็นการดีกับเขาขนาดไหน หากเขาต้องออกไปผจญภัยในเขาวงกตอีกครั้ง และค้นพบเนย
แข็งใหม่ ๆ และได้ลิ้มรสชาติของมัน

ยิ่งสอจินตนาการว่า เขาได้เจอเนยแข็งใหม่ ๆ และได้ลิ้มลองรสชาติเนยแข็งเหล่านั้น เขาก็ยิ่งอยากที่
จะออกไปจากสถานีนเนยแข็งซีมากขึ้นเท่านั้น

"ไปจากที่นี่กันดีกว่า" เขาอุทานออกมา

"ไม่" เสมตอบอย่างรวดเร็ว "ฉันชอบที่นี่ ที่นี่สะดวกสบายทุกอย่าง และ นี่คือที่ที่ฉันรู้จัก ข้างนอกมัน
อันตราย"

"ไม่หรอก มันไม่ได้เป็นอย่างที่นายคิดหรอก" สอโต้ "เราเคยวิ่งไปหลาย ๆ ที่ในเขาวงกตแห่งนี้มาแล้ว
และเราก็น่าจะทำได้อีกไม่ใช่หรือ"

"ฉันแก่เกินกว่าที่จะทำเช่นนั้นอีกแล้ว" เสมกล่าว "และฉันก็ไม่อยากที่จะหลงทาง หรือทำอะไรโง่ ๆ
นายไม่คิดอย่างฉันหรือ"

เมื่อได้ยินคำตอบอย่างนั้น ความกลัวที่จะล้มเหลวก็ได้กลับเข้ามาในความคิดของสออีก และความหวัง
ที่จะได้เจอเนยแข็งใหม่ ๆ ก็มลายหายไป

ดังนั้น คนตัวเล็กทั้งคู่ยังคงดำเนินชีวิตแบบที่เคยเป็นมา ทั้งคู่ยังคงไปที่สถานีนเนยแข็งซีทุกวัน และที่
นั่นก็ไม่มีเนยแข็งเช่นเดิม ทั้งคู่จะกลับที่พักด้วยความวิตกกังวล และ ความไม่สบายใจ

พวกเขาพยายามที่จะปฏิเสธสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น ในแต่ละวันพวกเขารู้สึกลำบากขึ้น กว่าที่จะชมตาหลับ
ได้ พวกเขาารู้สึกว่าเร็วแรง พละกำลังที่มีอยู่ลดน้อยลงเรื่อย ๆ

บ้านของพวกเขาไม่ใช่ที่ที่เคยอบอุ่น หรือ พรั่งพร้อมเหมือนที่เคยเป็น คนตัวเล็กประสบกับความ
ลำบากในความเป็นอยู่ การหลับนอน เพราะพวกเขามักจะฝันร้ายว่าเขาจะไม่มีเนยแข็งอีกต่อไป

แต่เสมและสอก็ยังคงกลับไปปรอที่สถานีนเนยแข็งซีทุกวัน

"นายว่าไหม! ถ้าเราแค่ทำงานหนักขึ้นหน่อยหนึ่ง มันอาจไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากมายนักก็ได้ เนย
แข็งอาจอยู่แถวๆนี้ มันอาจจะถูกซ่อนอยู่หลังกำแพงก็ได้" สอกล่าว

วันต่อมาเสมและสอจึงแบกส่วและซ่อนเพื่อเจาะกำแพงให้เกิดรูขนาดใหญ่ แต่ทั้งคู่ก็ผิดหวังเพราะก็ยัง
ไม่เจอเนยแข็งซ่อนอยู่หลังกำแพงอยู่ดี ถึงแม้ว่าทั้งคู่จะผิดหวังแต่ก็ยังคงเชื่อว่าวิธีนี้น่าจะแก้ปัญหาได้

ดังนั้น ทั้งคู่จึงเริ่มงาน (เจาะกำแพง) เร็วขึ้น อยู่ให้ตึกกว่าเดิม ทำงานหนักขึ้น แต่สิ่งที่เกิดขึ้นก็เป็นเพียงรอยโหว่ที่กำแพงมีขนาดใหญ่ขึ้นเท่านั้น

ฮอเริ่มตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างการกระทำ และผลผลิตที่ได้

"บางที เราควรรอดูว่าพวกเขาอาจจะนำเนยแข็งมาคืนเราก็ได้ ไม่ช้าก็เร็ว" เสมกล่าว

ฮอก็อยากจะเชื่อในความคิดนั้นอยู่เหมือนกัน ดังนั้น ทุกวันที่เขากลับบ้านและเดินทางมาที่สถานีเนยแข็งซี เขาทำอย่างไม่ลื้มเต็มใจนัก แต่ก็ยังไม่ได้เนยแข็งคืนกลับมาอยู่ดี เขาทั้งคู่รู้สึกอ่อนแรงลงเพราะความหิวและเครียด ฮอเริ่มเหนื่อยและเบื่อกว่าจะรออยู่แต่ในสถานีเนยแข็งแห่งนี้ เพื่อให้อะไรอะไรดีขึ้น เขาเริ่มเห็นได้วียังไม่มีเนยแข็งนานเท่าไร เขาก็ยังรู้สึกแย่เท่านั้น

ในที่สุด วันหนึ่งฮอก็เริ่มหัวเราะให้กับตัวเอง "ฮา..ฮา..ดูซิ ฉันทำอย่างเดิม ซ้ำแล้วซ้ำเล่า แล้วก็สงสัยว่าทำไมไม่มีอะไรดีขึ้น "

ฮอไม่ชอบความคิดที่จะวิ่งไปสู่เขาวงกตอีกครั้ง เพราะเขารู้ว่าเขาอาจหลงทางและไม่รู้ว่าจะหาเนยแข็งได้จากที่ไหน แต่แล้วเขาก็หัวเราะออกมาให้กับความขลาดกลัวของเขา เขากลามเสมถึงชุดวิ่งของเขา ซึ่งใช้เวลานานพอสมควรกว่าจะหาเจอ เพราะเขาไม่ได้สนใจกับสิ่งเหล่านั้นอีกเลยด้วยเขาคิดว่าไม่จำเป็นต้องใช้มัน อีกแล้วตั้งแต่พวกเขาเจอสถานีเนยแข็งซี

เสมเห็นเพื่อนเขาใส่รองเท้าเตรียมวิ่ง จึงถามว่า "จริงๆ แล้ว นายคงไม่อยากออกไปสู่เขาวงกตอีกครั้งหรือไม่ใช่ไหม? ทำไมถึงไม่รออยู่ที่นี้กับฉันจนกระทั่งพวกเขาเอาเนยแข็งมาคืนล่ะ?"

"ก็เพราะนายจะไม่ได้มันคืนมานะซี" ฮอตอบ "ฉันรู้แล้วละว่าไม่มีทางจะได้เนยแข็งก้อนเดิมคืนมา มันเป็นอดีตไปแล้ว ถึงเวลาที่ต้องหาของใหม่แล้วละ"

"แล้วถ้าข้างนอกนั้นมันไม่มีเนยแข็งล่ะ หรือถึงแม้ว่ามี นายอาจหามันไม่เจอก็ได้" เสมโต้

"ฉันก็ไม่รู้ซี" เสมกล่าว

แล้วเขาก็เริ่มถามตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่า และเริ่มหวนวิตกอีกครั้ง แต่แล้วเขาก็เริ่มคิดได้ว่าเขาต้องหาเนยแข็งก้อนใหม่ และแล้วความคิดดีๆ ก็หลั่งไหลเข้ามาทำให้เขากลับอีกครั้ง

"บางที..สิ่งที่เปลี่ยนไปแล้วจะไม่มีทางกลับมาเหมือนเดิมได้อีก เหมือนหลายๆ ครั้งที่ผ่านมา มันเป็นครรลองของชีวิต ชีวิตต้องผันแปร พวกเราเองก็เหมือนกัน" ฮอพยายามกล่าวจูงใจเพื่อนของเขาที่ร่างกายดูซูบผอมลงทุกที

แต่ความกลัวของเสมได้กลับกลายเป็นความโกรธและเขาก็ไม่ต้องการจะรับฟัง แม้ว่าฮอไม่ต้องการจะแสดงอาการหยาบคายกับเพื่อนเขา แต่เขาก็อดที่จะหัวเราะให้กับความเขลาของเขาทั้งคู่ไม่ได้ เขาตะโกน "ถึงเวลาผจญภัยแล้ว!" แต่เสมกลับไม่มีปฏิกิริยาใดๆ

ฮอได้หยิบแท่งหินมาเขียนข้อคิดและวาดรูปซีส์ไว้รอบๆ ข้อความนั้น โดยหวังให้เสมยิ้มออก เกิดความคิดใหม่ๆ และตามเขาออกไปหาเนยแข็งก้อนใหม่ แต่เสมไม่สนใจจะดูด้วยซ้ำ ฮอจาร์ึกข้อความไว้ว่า

"ถ้าเราไม่เปลี่ยนแปลง เราจะเป็นคนล้าสมัย"

ฮอเชื่อว่ามันอาจจะไม่มีเนยแข็งก้อนใหม่หรือเขาอาจหามันไม่พบก็ได้ ความเชื่ออันน่ากลัวเช่นนี้ทำให้เขาไม่กล้า แล้วฮอก็ยิ้มออกมาได้และเขารู้ว่าเพื่อนเขารู้สึกสงสัยว่า "ใครเป็นคนเอาเนยแข็งไป?" แต่ตัวเขากลับสงสัยว่าทำไมเขาถึงไม่ลุกขึ้นมาและก้าวไปตามหาเนยแข็ง

เมื่อฮอได้ออกมาสู่เขาวงกต เขาได้มองกลับไปดูที่ที่เขาเพิ่งจากมาและรู้สึกสบายใจ เขารู้สึกว่าเขาคุ้นเคยกับเส้นทางเดิน ถึงแม้ว่าเขาอาจจะหาเนยแข็งไม่เจอบ้างในบางเวลาก็ตาม เขาเริ่มรู้สึกกังวล

และประหลาดใจว่าถ้าเขาไม่ต้องการที่จะออกมาผจญภัยจริงๆ ละ เขาจรรีกร้องขอความช่วยเหลือของเขาไว้บนกำแพงว่า

"ถ้าเราไม่กลัว แล้วเราคิดจะทำอะไร?"

เขาเริ่มคิดและพบว่าบางครั้งความกลัวนี้ก็ดีเหมือนกัน ถ้าเรากลัวว่าถ้าเราไม่ทำอะไรเลย สิ่งต่างๆ อาจจะเลวร้ายลงกว่าเดิม ซึ่งจะกลายเป็นตัวกระตุ้นให้เรารีบทำ แต่ถ้าความกลัวกลับทำให้เราไม่กล้าทำอะไรเลยนั้น มันก็คงไม่ดี

เขามองไปทางด้านขวาของเขาวงกต มันเป็นที่ที่เขาไม่เคยไป และเขาก็เริ่มรู้สึกวิตก แต่แล้ว เขาก็เริ่มสุดหัวใจลี้ๆ และวิ่งเข้าๆ ไปทางด้านขวา ไปในที่ที่เขาไม่เคยรู้จัก!

ขณะที่เขากำลังหาหนทางที่จะไปในที่ที่เขาไม่เคยไปนั้น เขาก็เริ่มกังวลว่า อาจเป็นเพราะเขารออยู่ที่สถานีเนยแข็งชิ้นนานเกินไป ทำให้เขาไม่ได้กินเนยแข็งมานานและรู้สึกอ่อนแอลง มันทำให้เขาใช้เวลาและทรมานกว่าปกติที่จะฝ่าฟันไปได้ เขาตัดสินใจว่าถ้าเขามีโอกาสอีกครั้ง เขาจะปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงเร็วขึ้น ซึ่งมันจะทำให้ทุกอย่างง่ายขึ้น แต่แล้วเขาก็ยิ้มออกมาได้ "อืม..ม ทำได้ดีกว่าไม่ทำเลย!"

หลายวันต่อมาสอได้พบเนยแข็งใหม่ก้อนเล็กๆ ที่โน่นบ้าง ที่นี้บ้าง แต่ก็ยังเป็นปริมาณที่ไม่มากนัก เขาหวังว่าจะเจอเนยแข็งก้อนที่ใหญ่เพียงพอที่จะนำกลับไปให้แซมและช่วยกระตุ้นให้เพื่อนเขาออกมาผจญภัยดูบ้าง

แต่สอก็ยอมรับว่าเขาเองก็ยังไม่มั่นใจเท่าใดนัก เขารู้สึกสับสนบ้างเพราะมีหลายอย่างในเขาวงกตนี้เปลี่ยนแปลงไปนับแต่ครั้งล่าสุดที่เขาเคยมา เขารู้สึกว่า เขาค่อยจะก้าวหน้าไปเท่าไรเลย บางครั้งเขาก็คิดว่ามันจะมีความเป็นไปได้แค่ไหนที่เขาจะเจอเนยแข็งก้อนใหม่

เมื่อไรก็ตามที่เขาารู้สึกท้อถอย เขาจะคอยเตือนตัวเองว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ มันดีกว่าที่เขาจะรอคอยเนยแข็งอยู่ที่เดิมหรือไม่ เขาเริ่มควบคุมตัวเองได้มากกว่าที่จะให้เหตุการณ์พาไป แล้วเขาก็คิดขึ้นได้ว่า ถ้า สนิฟกับสเคอร์ทำให้ เขาก็ต้องทำได้!

เมื่อคิดย้อนกลับไปสอก็รู้สึกได้ว่า เนยแข็งในสถานีเนยแข็งนั้นไม่ได้หายไปชั่วข้ามคืน แต่มันค่อยๆ หดไปทีละน้อยๆ แต่เขาไม่ได้สังเกต และไม่ได้เตรียมตัว

เขาเริ่มตระหนักได้ว่า การเปลี่ยนแปลงนั้นไม่ได้เกิดขึ้นโดยฉับพลันโดยที่เขาไม่ได้ตั้งใจ ถ้าเขาเพียงแต่เฝ้าระวัง สังเกตว่ามีอะไรเกิดขึ้นบ้าง และคาดการณ์ว่ามีอะไรจะเปลี่ยนแปลงไปบ้าง ซึ่งบางทีสนิฟกับสเคอร์อาจจะทำได้ เขาหยุดพักและจรรีกร้องขอความช่วยเหลือบนกำแพงไว้ว่า

"ดมเนยแข็งบ่อยๆ จะได้รู้ว่าเมื่อไรเนยแข็งจะเริ่มก่อร่าง"

หลังจากที่สอไม่สามารถหาเนยแข็งได้เป็นระยะเวลานานพอสมควร เขาได้ตัดสินใจข้ามไปที่สถานีเนยแข็งขนาดใหญ่ซึ่งดูดี แต่เมื่อเขาเข้าไปข้างในก็ผิดหวัง เพราะพบว่าข้างในนั้นว่างเปล่า ไม่มีเนยแข็ง เขาคิดว่า ความรู้สึกว่างเปล่าเช่นนี้ เกิดขึ้นกับเขาบ่อยครั้งมาก จนเขารู้สึกท้อถอย เขารู้สึกว่าร่างกายเขาหมดแรงและเหมือนจะไม่รอด เขาคิดว่าจะกลับไปหาแซมที่สถานีเนยแข็งซีเพราะอย่างน้อยเขาก็ไม่ได้อยู่คนเดียว แต่แล้วเขาก็ถามตัวเองอีกครั้งกับคำถามที่ว่า "ถ้าเราไม่กลัว แล้วเราคิดจะทำอะไร?"

เขารู้สึกกลัวขึ้นมาบ่อยครั้งเกินกว่าที่เขาจะรับได้ เขาเริ่มไม่มั่นใจว่าเขากลัวอะไร แต่ในสถานะเช่นนี้ เขากลัวที่จะอยู่คนเดียว เขาเริ่มวิ่งได้ช้าลงเพราะความกลัว เขานึกถึงแซมว่าอาจจะตามเขามาหรืออาจจะยังคงจมอยู่กับความกลัว และแล้วสอก็นึกถึงช่วงเวลาที่ดีที่สุดตอนที่เขามาออกมาผจญภัยในเขาวงกต เขาจรรีกร้องขอความช่วยเหลือบนกำแพง ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นการเตือนตัวเขาเท่านั้น แต่คิดว่าน่าจะช่วยแซมได้บ้าง ไว้ว่า

"การเคลื่อนไปในทิศทางใหม่ จะช่วยให้เราได้เปิดรับสิ่งใหม่ๆ"

ฮอได้มองไปที่ทางเดินที่มีดสนิทแล้วก็รู้สึกกลัวขึ้นมาว่าจะมีอะไรอยู่ข้างหน้าบ้างหรืออาจไม่มีอะไรเลยหรือที่แย่ไปกว่านั้น มันอาจมีอันตรายซ่อนอยู่ เขาเริ่มจินตนาการถึงความกลัวต่างๆ นานา ที่อาจเกิดขึ้นกับตัวเขา ซึ่งอาจถึงตายได้

และแล้วเขาก็หัวเราะออกมาได้ เขาเริ่มตระหนักได้ว่าความกลัวนี้เองทำให้ทุกอย่างเลวร้ายลง ดังนั้น เขาก็ทำสิ่งที่เขาอยากจะทำถ้าเขาไม่รู้สึกกลัว นั่นคือ เขาเดินไปตามทางใหม่นั้น

และเมื่อเขาเดินไปตามเจลิยงที่มีดสนิท เขาเริ่มยิ้มออก เขายังไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเขาด้วยซ้ำแต่ เขาก็เกิดความรู้สึกดีๆ อยู่ภายในจิตวิญญาณของเขา เขาเริ่มรู้สึกสนุกขึ้นเรื่อยๆ แล้วรู้สึกประหลาดใจว่า ทำไมเขาถึงรู้สึกดีอย่างนี้ ทั้งๆ ที่เขายังไม่ได้เนยแข็งเลยแล้วเขาก็ไม่รู้ว่าเขากำลังจะไปไหนด้วยซ้ำ แต่แล้วเขาก็รู้ว่าทำไมเขาถึงรู้สึกดีฯ อย่างนี้ เขาจึงหยุดจารึกข้อความไว้ที่กำแพงว่า

"เมื่อคุณสามารถเอาชนะความกลัวได้ คุณจะรู้สึกว่าคุณเป็นอิสระ"

ฮอตระหนักดีว่าเขาถูกผูกมัดไว้ด้วยความกลัว การที่เขาได้เคลื่อนไปในทิศทางใหม่ๆ ทำให้เขารู้สึกโล่ง เป็นอิสระ ตอนนี้ เขารู้สึกสดชื่นขึ้น เขาสุดหัวใจลิ้ม และรู้สึกร่าเริง มีความสุขกับการเคลื่อนไหว ครั้นเมื่อเขาสามารถผ่านความกลัวมาได้ เขารู้สึกสนุกสนานร่าเริงกว่าที่เขาคิด เขาไม่ได้รู้สึกอย่างนี้มานานมากจนเขาเกือบลืมความรู้สึกเช่นนี้ไปแล้ว

เขาเริ่มวาดภาพในใจเขาอย่างใกล้ชิดถึงความจริงมากขึ้น เขาเห็นตัวเขานั่งอยู่ท่ามกลางเนยแข็งมากมายหลายชนิด ตั้งแต่ Cheddar จนถึง Brie (เป็นชีสชนิดหนึ่ง) เขาเห็นตัวเขากินเนยแข็งที่เขาชอบอย่างเอร็ดอร่อย เขารู้สึกมีความสุขที่ได้เห็นภาพเหล่านั้น ยิ่งเขาสามารถวาดภาพเนยแข็งก้อนใหม่ได้ชัดเจนเท่าไร ก็ยิ่งทำให้เขาใกล้ชิดความจริงมากเท่านั้น และยังทำให้เขารู้ได้ว่าเขากำลังค้นหามัน เขาจารึกข้อความเอาไว้ว่า :

"การวาดภาพว่าเรามีความสุขที่ได้สิ่งใหม่ๆ ก่อนที่จะพบมัน ช่วยนำทางให้เราได้ไปพบมัน"

ฮอเริ่มถามตัวเองว่า "เอ ทำไมเราถึงไม่ทำอย่างนี้มาตั้งนานแล้วนะ?" เขาเริ่มออกวิ่งไปตามทางอย่างกระฉับกระเฉง

จากนั้นไม่นาน เขาก็มองเห็นจุดเล็กๆ ที่เป็นที่ตั้งของสถานีเนยแข็ง เขารู้สึกตื่นเต้นราวกับได้พบเนยแข็งก้อนใหม่มากมายใกล้ทางเข้า มันเป็นเนยแข็งชนิดที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อนแต่ก็ดูดี เขาลองชิม และรู้สึกว้าวร่อย เขาชิมเกือบทุกก้อนที่มีอยู่แล้วยังเก็บใส่กระเป๋ามาเอาไว้กินอีกในภายหลัง และบางที... อาจนำไปแบ่งกับแฮม เขารู้สึกว่าเขากลับเข้มแข็งขึ้นมาอีกครั้ง

เขาก้าวเดินเข้าไปในสถานีเนยแข็งแห่งนั้นด้วยความรู้สึกตื่นเต้นเป็นอันมาก แต่...สิ่งที่ทำให้เขารู้สึกตกใจแทบสิ้นสติก็คือ...ความว่างเปล่า มีบางคนมาที่นั่นแล้วจากไป ทิ้งไว้เพียงเศษเนยแข็งก้อนเล็กๆ เขารู้ดีว่าถ้าเขามาเร็วกว่านี้อีกหน่อย เขาอาจเป็นผู้พบเนยแข็งที่นั่นเองก็ได้ เขาตัดสินใจเดินทางกลับและดูซิว่าแฮมต้องการจะร่วมเดินทางกับเขาหรือไม่ ขณะที่เขาเดินกลับทางเดิม เขาได้หยุดและเขียนข้อความบนกำแพงไว้ว่า

"ยิ่งทิ้งอดีตได้เร็วเท่าไร ก็ยิ่งเจออนาคตได้เร็วเท่านั้น"

จากนั้นไม่นานฮอก็เดินทางมาถึงสถานีเนยแข็งซี และได้พบแฮม เขาแบ่งเนยแข็งให้แฮม แต่เพื่อนเขากล่าวว่า "ฉันคิดว่าฉันไม่อยากจะเนยแข็งก้อนใหม่หรอก มันไม่คุ้นเคยนะ ฉันได้อยากเนยแข็งก้อนเก่าคืนมาและฉันก็จะไม่เปลี่ยนอะไรทั้งนั้นจนกว่าจะได้สิ่งที่ต้องการ"

ฮอส่ายหัวด้วยความผิดหวังและเดินกลับไปทางเดิมอย่างเสียไม่ได้ ขณะที่เขาเดินห่างไกลออกไปสู่เขาวงกต เขาก็รู้สึกคิดถึงเพื่อนเขา แต่เขาก็ตระหนักดีว่าเขาชอบในสิ่งที่เขาได้ค้นพบ แม้แต่เป็นช่วงเวลาที่เขาได้พบเนยแข็งก้อนใหม่ เขารู้สึกว่าเขามีความสุขมากกว่าการมีเนยแข็ง

เขารู้สึกมีความสุขที่เขาไม่ได้เดินทางด้วยความหวาดวิตก เขาชอบในสิ่งที่เขากำลังทำอยู่ในขณะนี้

การได้รู้เช่นนี้ ทำให้เขาไม่รู้สึกอ่อนแอเหมือนเมื่อตอนที่อยู่ในสถานีนายเข้มแข็งซี เขาเพียงแต่รู้ว่า จะไม่ยอมให้ความกลัว วิตกกังวลมาหยุดเขาได้ และรู้ว่าเขาได้ไปในทิศทางใหม่ที่ทำให้เขาแข็งแกร่งขึ้น

ตอนนี้ เขารู้สึกว่ามันเป็นเพียงคำถามของเจ็อนเวลาก่อนที่เขาได้ค้นพบสิ่งที่เขาต้องการ ซึ่งตอนนี้เขารู้แล้วว่าเขากำลังมองหาอะไรอยู่ เขายังมอดเมื่อเขานึกออก

"มันมันใจที่ได้ออกค้นหามากกว่ารอคอยอยู่ในสถานการณ์ที่ว่างเปล่า"

ฮอได้ตระหนักอีกครั้งเหมือนอย่างที่เคยว่า สิ่งทีกลัวไม่เคยเลวร้ายไปกว่าสิ่งที่ได้วาดภาพไว้ ความกลัวที่เราได้สร้างไว้ในความรู้สึกในใจเรานั้นแย่งยิ่งกว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง

เขาเคยรู้สึกวิตกว่าจะไม่ได้พบนายเข้มแข็งก่อนใหม่ก่อนที่เขาจะออกหามันด้วยซ้ำ ครั้นพอเริ่มออกเดินทาง เขาก็ได้พบนายเข้มแข็งตามทางเดินซึ่งช่วยให้เขาก้าวต่อไป ตอนนี้ เขากำลังมองไปข้างหน้าและดูว่าจะมีอะไรที่นำตื่นเต้นเกิดขึ้น

ความคิดเก่าๆ ของเขาถูกปกคลุมไปด้วยเมฆหมอกความความกังวลและความกลัว เขาเคยคิดว่าไม่มีนายเข้มแข็งเพียงพอหรือไม่มากพอเท่าที่เขาต้องการ เขาเคยคิดว่ามีสิ่งที่ไม่ถูกต้องชอบธรรมมากกว่าสิ่งที่ถูกต้อง แต่ความรู้สึกนี้ก็ถูกเปลี่ยนไปเมื่อเขาได้ออกจากสถานีนายเข้มแข็งซี

เขาเคยเชื่อว่านายเข้มแข็งไม่เคยถูกเคลื่อนย้ายไปไหนและการเปลี่ยนแปลง ก็ไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้อง แต่ตอนนี้เขารู้แล้วว่า เป็นธรรมชาติสำหรับการเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าเราจะยอมรับมันหรือไม่ การเปลี่ยนแปลงนี้จะทำให้เรารู้สึกประหลาดใจต่อเมื่อเราไม่ได้คาดหวังและไม่ได้ตั้งใจ

เมื่อเขารู้ตัวว่าเขาได้เปลี่ยนความเชื่อของเขาได้แล้ว เขาจึงหยุดและจารึกข้อความเอาไว้ที่กำแพงว่า :

"ความเชื่อเก่าๆ ไม่นำพาไปสู่สิ่งใหม่ๆ"

ฮอยังไม่เจอนายเข้มแข็งสักก่อน แต่เขาคิดถึงสิ่งที่เขาได้เรียนรู้ เขารู้ว่าความเชื่อใหม่ๆ จะกระตุ้นให้มีการเปลี่ยนพฤติกรรม พฤติกรรมเขาเปลี่ยนไปจากที่เขายังคงงเวียนอยู่ในสถานีนเดิม

เราอาจมีความเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงอาจทำร้ายเราก็เลยขัดขวางมัน หรืออาจเชื่อว่าการค้นหาสิ่งใหม่ช่วยให้เราเอาชนะรับการเปลี่ยนแปลง ทั้งหมดนี้ ขึ้นอยู่เราเลือกที่จะเชื่ออย่างไร เขาจึงจารึกข้อความไว้บนกำแพงว่า :

"เมื่อเห็นว่าคุณสามารถหาและสนุกสนานกับนายเข้มแข็งก่อนใหม่คุณก็จะเปลี่ยนแนวความคิด"

ฮอรู้ดีว่าเขาคงทำได้ดีกว่านี้ ถ้าเขาเปิดรับการเปลี่ยนแปลงได้เร็วกว่านี้และละทิ้งสถานีนายเข้มแข็งซีก่อนหน้า นี้ และรู้สึกเข้มแข็งทั้งร่างกายและจิตใจอีกทั้งรับมือกับความท้าทายในการออกหา นายเข้มแข็งก่อนใหม่ ซึ่งจริงๆ แล้ว เขาอาจพบนายเข้มแข็งก่อนใหม่แล้วก็ได้ถ้าเขาคาดว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงมากกว่าจะเสียเวลาไม่ยอมรับว่าได้มีการเปลี่ยนแปลงไปแล้ว

เขารวบรวมความตั้งใจและดำเนินไปในทิศทางใหม่ เขาได้พบนายเข้มแข็งก่อนเล็กก่อนน้อย ที่นี้บ้าง ที่โน่นบ้างและมันเริ่มทำให้เขารู้สึกเข้มแข็งและมั่นใจขึ้น

เมื่อเขาคิดย้อนกลับไปถึงที่ที่เขาจากมา เขาดีใจที่เขาได้ขีดเขียนข้อความต่างๆ ไว้บนกำแพง และเชื่อว่ามันจะช่วยให้เขามตามรอยนั้นมาถ้าเพื่อนเขาตัดสินใจละทิ้งสถานีนายเข้มแข็งซี

เขาหวังว่าเขากำลังเดินมาถูกทางและคิดว่าเขาคงอ่านลายมือของเขาและหาหนทางด้วยตัวเขาเอง ฮอได้จารึกข้อความที่เขาคิดไว้บนกำแพงว่า :

"ใส่ใจกับการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยเร็วขึ้น เพื่อรับการเปลี่ยนแปลงใหญ่ที่อาจตามมา"

มาถึงตรงนี้ สอได้ปล่อยวางกับอดีตและกำลังปรับตัวให้เข้ากับอนาคต เขายังคงเดินทางต่อเข้าไปใน
เขาวงกตด้วยความเข้มแข็ง และความเร็วที่เพิ่มขึ้น ดูเหมือนว่าเขาใช้เวลาอยู่ในเขาวงกตนั้นนานชั่วกับ
ชั่วกัลป์ แต่ตอนนี้การเดินทางของเขากำลังจะจบลงอย่างรวดเร็ว และจบลงอย่างมีความสุข

สอค้นพบneyแข็งแหล่งใหม่แล้ว ที่สถานneyแข็งเอ็น

เมื่อเขาเข้าไปข้างใน เขาแทบไม่เชื่อสิ่งที่เขาเห็นอยู่เบื้องหน้า มันคือneyแข็งกองพะเนินเรียงซ้อนกัน
สูงลิบลิ่วเต็มพื้นที่ในสถานneyแข็งแห่งนั้น นับเป็นแหล่งneyแข็งที่ใหญ่ที่สุดที่เขาเคยเห็น เขาไม่รู้จัก
neyแข็งทุกชนิดในสถานแห่งนี้ เพราะมีneyแข็งใหม่หลาย ๆ ชนิดที่เขาไม่เคยลิ้มลองมาก่อน

เขาก็หยุดคิดว่าสิ่งที่เขาเห็นมันเป็นของจริง หรือเป็นแค่เพียงจินตนาการของเขาเท่านั้น และแล้วเขาก็
ได้เจอเพื่อนเก่า หนู 2 ตัว คือ สนิฟและสเคอร์ สนิฟกล่าวต้อนรับสอด้วยการผกหัว ส่วนสเคอร์
ทักทายสอด้วยการชูอุ้งเท้า และโบกไปมา เจ้าเพื่อนเก่าของเขาได้แสดงให้สอรู้ว่าพวกเขาได้อยู่ที่นี่
มาช่วงระยะเวลาหนึ่งแล้ว

สอกล่าวทักทายหนู 2 ตัว อย่างรวดเร็ว และเริ่มลงมือกัดกินneyแข็งอันโปรดปรานอย่างเอร็ดอร่อย
เขาถอดรองเท้า และขุดวิงคูชีพออกพร้อมกับพับเก็บอย่างเรียบร้อย เพื่อว่าวันหนึ่งเขาอาจจะต้องการ
ใช้มันอีก จากนั้นเขาก็กระโดดเข้าไปในกองneyแข็งใหม่ กัดกินอย่างชื่นชอบ และเขาก็ได้ยกขึ้นney
แข็งสดชื่น และพูดเชียร์ดัง ๆ กับตัวเองว่า "เย่ !! สำหรับการเปลี่ยนแปลง"!!

ในขณะที่สอกำลังสนุกสนานกับneyแข็งใหม่ เขาก็นึกถึงสิ่งที่ได้เขาได้เรียนรู้จากเหตุการณ์ครั้งนี้ เขา
ตระหนักได้ว่า ตอนที่เขารู้สึกกลัวที่จะเผชิญกับการเปลี่ยนแปลง เนื่องจากเขาไปยึดติดกับภาพลวงตา
ของneyแข็งก้อนเก่า ซึ่งมันหมดไปแล้ว

และการที่เขายึดติดกับความคิดเช่นนั้น ทำให้เขาไม่กล้าเปลี่ยนแปลง หรือมันก็คือความหวาดกลัวที่
เขาคิดว่าเขาอาจจะอดอยาก สอคิด "ไม่ว่าจะอะไรก็แล้วแต่ ความคิดตรงนี้ก็ช่วยให้เขาอยู่ดี"

สอหัวเราะและเข้าใจว่า การเปลี่ยนแปลงเริ่มเกิดขึ้นทันทีที่เขาสามารถหัวเราะให้กับตัวเองได้ หรือ
หัวเราะให้กับความผิดพลาดของตัวเองได้ สิ่งที่จะตัดสินคุณได้ว่าคุณได้เปลี่ยนแปลงแล้วก็คือ การที่
คุณสามารถหัวเราะให้กับความโง่เขลาของตัวเอง และปล่อยวางกับความคิดนั้น จากนั้นคุณต้องก้าวไป
ข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

เขารู้ว่าเขาได้เรียนรู้บางสิ่งบางอย่างที่เป็นประโยชน์จากเพื่อนหนู 2 ตัวของเขา ในเรื่องของการดำเนิน
ชีวิต เพื่อนหนู 2 ตัว ใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย พวกเขาไม่ได้วิเคราะหฺ์ หรือสรุปเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น
อย่างซับซ้อน เมื่อสถานการณ์เปลี่ยนไปจากเดิม นั่นคือ neyแข็งได้ถูกย้ายที่ไป พวกเขาก็ได้
เปลี่ยนแปลงตามด้วย คือไปตามหานeyแข็ง ซึ่งเรื่องนี้สอคงจะจำไว้ไม่มีวันลืม

และแล้วสอได้ใช้สมองอันฉลาดปราดเปรื่องของคนตัวเล็กอย่างเขาที่จะทำสิ่งนี้ให้ดีกว่าหนู

เขาได้ใช้ความผิดพลาดในอดีตเป็นบทเรียน และใช้บทเรียนนั้นวางแผนอนาคตของเขาต่อไป เขารู้ว่า
คุณก็สามารถที่จะเรียนรู้ที่จะจัดการกับการเปลี่ยนแปลงได้เช่นเดียวกัน :

คุณควรจะพึงระลึกไว้เสมอว่า คุณควรทำอะไรให้ง่ายที่สุด ยึดหยุ่นได้ และ พร้อมที่ก้าวไปข้างหน้า
อย่างรวดเร็ว

คุณไม่จำเป็นต้องทำให้เรื่องง่ายกลายเป็นเรื่องยาก หรือทำให้ตัวเองสับสนด้วยความเชื่อที่เต็มไปด้วย
ความหวาดกลัว

คุณต้องหมั่นสังเกต และระแวดระวัง ทันทีที่การเปลี่ยนแปลงเล็ก ๆ น้อยเริ่มเกิดขึ้น เพื่อว่าคุณจะได้
เตรียมตัวเพื่อไว้สำหรับการเปลี่ยนแปลงใหญ่ ๆ ที่อาจจะตามมา

เขารู้ว่าเขาจำเป็นต้องปรับตัวให้เร็วขึ้น มิฉะนั้นแล้วมันอาจจะไม่ทันการก็ได้ หรือคุณอาจจะไม่มีโอกาส
ได้ทันปรับตัวเลยก็ได้

อุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ที่สุดต่อการเปลี่ยนแปลง คือ ตัวของคุณเอง จะไม่มีอะไรดีขึ้นอย่างแน่นอน จนกว่า คุณจะเริ่มเปลี่ยนที่ตัวคุณเองก่อน

สิ่งสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด คือข้างนอกมีเนยแข็งใหม่ ๆ แน่นอรออยู่ และคุณจะได้ครอบครองมันอย่าง แน่นอน หากคุณสามารถสลัดความกลัวของคุณทิ้งไป และออกไปค้นหามันอย่างมีความสุข

ความกลัวเป็นสิ่งที่เรามองข้ามไม่ได้ เพราะมันจะช่วยทำให้เราไม่เกิดอันตราย แต่สอก็ตระหนักว่าจาก เหตุการณ์ที่ผ่านมา ความกลัวที่เกิดขึ้นในใจของเขานั้นไม่สมเหตุผลผลสักเท่าไร และความกลัวนี้ก็ ทำให้เขาไม่กล้าที่จะเปลี่ยนแปลงทั้ง ๆ ที่มันถึงเวลาที่จะต้องเปลี่ยนแปลง

เขาก็ไม่ชอบเหตุการณ์นี้ทั้งหมด แต่เขาก็รู้ว่าการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับเขานี้ทำให้เขาได้สิ่งดีๆ ที่ แตกต่างไปจากเดิม นั่นคือทำให้เขาได้พบเนยแข็งแหล่งใหม่นั้นเอง

และเขาก็ยังพบว่ามีสิ่งดี ๆ บางสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเขาด้วย

สอยังจำได้ถึงสิ่งที่เขาได้เรียนรู้ และเขาก็ยังนึกถึงแฮมเพื่อนของเขา เขอยากรู้ว่าแฮมจะได้อ่าน ข้อความที่เขาจารึกไว้บนกำแพงในสถานีนเนยแข็งซี และตลอดเส้นทางในเขาวงกตหรือไม่

ไม่ว่าป่านนี้แฮมจะปล่อยวางกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และก้าวออกมาเผชิญความจริงแล้วหรือยัง เขาจะ กลับเข้ามาในเขาวงกต และค้นหาสิ่งที่จะทำให้ชีวิตเขาดีขึ้นกว่าเดิมหรือไม่

สอคิดเกี่ยวกับการกลับไปที่สถานีนเนยแข็งซี และดูว่าแฮมยังอยู่ที่นั่นไหม เขาน่าจะหาทางกลับไปที่นั่น ได้ และถ้าเขาพบแฮม เขาคิดว่าเขาอาจจะทำให้แฮมออกมาจากสถานการณ์ที่แร้นแค้นเช่นนั้นได้ แต่ สอก็ได้ตระหนักต่อว่า จริง ๆ แล้วที่ผ่านมาเขาก็ได้พยายามที่จะช่วยให้เพื่อนของเขาเปลี่ยนความคิด แล้ว แต่ไม่สำเร็จ

แฮมคงต้องหาทางออกด้วยตัวของเขาเอง เขาต้องละทิ้งความกลัวที่มี และมุ่งไปสู่ความสบายให้ได้ ไม่มีใครช่วยเขาได้ หรือเปลี่ยนแปลงความคิดของเขาได้ เขาคงต้องเห็นผลประโยชน์บางอย่างที่ เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงตัวเองก่อนด้วย

สอรู้ว่าเขาได้ทำสัญลักษณ์ และร่องรอยบางอย่างเพื่อแฮมจะตามเขามาได้อย่างถูกต้อง ร่องรอยที่เขา ทิ้งไว้คือข้อความที่เขาได้จารึกไว้บนกำแพง

สอยังได้เขียนสรุปสิ่งที่เขาได้เรียนรู้ทุกอย่างบนกำแพงสถานีนเนยแข็งเอ็น เขาได้วาดรูปเนยแข็งก้อน โด เพื่อที่จะได้จารึกสิ่งที่เขาได้เรียนรู้ทั้งหมด

สิ่งที่เขาได้จารึกลงบนกำแพง คือ

- * การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น : "มีคนย้ายที่เนยแข็ง"
- * คาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะมีการเปลี่ยนแปลง : "เตรียมพร้อมสำหรับเนยแข็งที่จะถูกย้ายไป"
- * ติดตามการเปลี่ยนแปลง : "ดมเนยแข็งบ่อยๆ จะได้รู้ว่าเมื่อไรเนยแข็งจะเริ่มเก่าลง"
- * ปรับตัวคุณให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงให้เร็วที่สุด : "ยิ่งคุณทิ้งอดีตได้เร็วเท่าไร คุณก็จะได้พบกับ อนาคตที่สดใสเร็วขึ้นเท่านั้น"
- * การเปลี่ยนแปลง : "ก้าวไปตามหาเนยแข็ง"
- * สนุกกับการเปลี่ยนแปลง : "สนุกกับการผจญภัย และ ชื่นชอบรสชาติใหม่ ๆ ของเนยแข็งก้อน ใหม่"
- * พร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และสนุกกับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหม่อีก : "มีคนย้ายที่เนย แข็ง"

สอได้ตระหนักว่า เขาได้เดินทางมาไกลเหลือเกิน นับจากวันที่เขาเคยอยู่ร่วมกับแฮมที่สถานีนเนยแข็งซี และเขาก็รู้ว่า มันง่ายมากเลยที่เขาจะกลับไปอยู่ในสภาพเดิมอีก หากเขายังทำตัวสบายมากเกินไป

ดังนั้นในแต่ละวัน เขาจะตรวจตราเนยแข็งในสถานีนยแข็งเอ็น เพื่อที่จะดูว่าเนยแข็งที่มีอยู่ยังดีอยู่ เขาจะทำทุกอย่างเพื่อที่จะป้องกันไม่给他ต้องกลับไปพบเจอกับการเปลี่ยนแปลงที่เขาไม่ได้หันตั้งตัวอีก

ทั้ง ๆ ที่ฮอยยังมีแหล่งเนยขนาดใหญ่ เขายังคงออกไปสำรวจในเขาวงกตต่อ เพื่อที่จะสำรวจดูว่าสถานการณ์ภายนอกเป็นอย่างไรบ้าง เขาเรียนรู้ว่ามันจะปลอดภัยกว่าหากเขาสามารถเห็นทางเลือกอื่น ๆ ด้วย ดีกว่าที่จะมาจำกัดตัวเองอยู่ในที่ที่คิดว่าสบายแล้ว หรือที่ที่มีทุกอย่างพร้อมแล้ว

และแล้ว ฮอยได้ยินเสียงบางอย่างกำลังเคลื่อนไหวเข้ามาใกล้ เสียงนั้นดังขึ้นเรื่อย ๆ เขาคิดว่าน่าจะมีใครบางคนกำลังจะเข้ามาที่นี่

อาจจะเป็นเสมก็ได้ที่กำลังจะมาที่นี่ เพื่อนของเขาคิดได้แล้วเหร

ฮอยจึงเริ่มมีความหวังในใจ เหมือนอย่างที่เขาเคยหวัง --- อาจจะเป็นครั้งนี้ก็ได้ ที่เพื่อนของเขาจะก้าวไปตามหาเนยแข็ง และลิ้มลองมัน

ตอนที่ 3 : "ในเย็นวันนั้น"

เมื่อไมเคิลเล่าเรื่อง Who Moved My Cheese? จบ เขาได้มองไปรอบ ๆ ห้อง และได้เห็นเพื่อนร่วนรุ่ม ยิ้มให้เขา

ทุกคนชอบคุณไมเคิล และทุกคนคิดว่า เรื่องนี้ได้ให้อะไรมากมายกับพวกเขา

นาธานถามที่กลุ่มว่า "พวกเราน่าจะเจอกันอีก และมาพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องนี้กันอีกดีไหม"

คนส่วนใหญ่ในกลุ่มอยากจะพูดคุยเรื่องนี้อีก พวกเขาจึงนัดหมายเวลาที่จะพบกันก่อนอาหารเย็น

ในเย็นวันนั้น พวกเขาได้มาเจอกันที่ห้องโถงของโรงแรม พวกเขาเริ่มกระเช้าเหย้าเหย้านกัน เกี่ยวกับการค้นพบ "เนยแข็ง" และเห็นภาพตัวเองที่กำลังอยู่ในเขาวงกต

แองเจลาได้ถามกลุ่มด้วยคำถามที่ต้องการคำตอบว่า "คุณคิดว่า คุณเป็นใครในเรื่องนี้ สนิฟ สเคอร์รี่ เฮม หรือ ฮอ"

แครอลตอบว่า "อืม.. ฉันคิดเรื่องนี้นี้อยู่เหมือนกันเมื่อตอนกลางวัน ฉันยังจำช่วงเวลาก่อนที่ฉันจะมีธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าประเภทกีฬาได้ว่า ในตอนนั้นฉันต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงที่ไม่ค่อยราบรื่นสักเท่าไร"

"ฉันคงไม่ใช่สนิฟแน่นอน เพราะฉันคงไม่ใช่วิธีดมกลิ้งกับเหตุการณ์ต่าง ๆ เพื่อจะได้ล่วงรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงแต่เนิ่นๆ และแน่นอนฉันคงไม่ใช่สเคอร์รี่ เพราะฉันจะไม่ดำเนินการอะไรทั้งสิ้นในช่วงเวลาอันจำกัด"

"ฉันน่าจะเป็นเฮมมากกว่า เพราะฉันชอบที่จะอยู่ในที่ที่คุ้นเคย และความจริงก็คือว่า ฉันไม่ต้องการที่จะจัดการกับการเปลี่ยนแปลง หรือแม้แต่จะพบเห็นมัน"

ไมเคิล ผู้ซึ่งรู้สึกเหมือนว่าเวลา ยังไม่ได้ผ่านไปเลย นับจากวันที่เขาและแครอลเป็นเพื่อนที่สนิทกันสมัยเรียน ได้ถามขึ้นมาว่า "พวกเรากำลังคุยกันเรื่องอะไร"

แครอลตอบว่า "การเปลี่ยนแปลงที่ไม่คาดคิดว่าจะเกิดขึ้นโดยเฉพาะในเรื่องของงาน"

ไมเคิลหัวเราะ "คุณถูกไล่ออกหรือ" "อืม.. เอาเป็นว่าฉันไม่ต้องการที่จะออกไปค้นหาเนยแข็งก้อนใหม่ ฉันคิดว่าฉันมีเหตุผลที่ดีพอว่าทำไมการเปลี่ยนแปลงจึงไม่ควรเกิดขึ้นกับฉัน ดังนั้นฉันไม่สบายใจเลยในช่วงนั้น"

บางคนในกลุ่มที่นั่งเงียบในช่วงเริ่มต้นรู้สึกสบายใจที่จะพูด และ เสนอความคิดเห็นของตน และหนึ่งในกลุ่มนั้น คือ แฟรงค์ ผู้ซึ่งเคยทำงานในกองทัพบาก่อน

"เฮมได้ทำให้ฉันนึกถึงเพื่อนคนหนึ่ง" แฟรงค์กล่าว "แผนกของเขาถูกยุบ เขาไม่ต้องการที่จะเผชิญกับความจริงตรงนั้น อย่างไรก็ตามบริษัทฯ ก็ยังทำการโยกย้ายพนักงานของเขา คนในบริษัทฯ ทุกคนพยายามที่จะพูดกับเขาว่ายังมีโอกาสอีกมากมายในบริษัทฯ ให้กับผู้ที่มีความยืดหยุ่น แต่เขาก็ไม่คิดว่าเขาต้องเปลี่ยนแปลง เขาคือพนักงานคนเดียวที่รู้สึกตกใจ เมื่อแผนกของเขาถูกยุบลง และในตอนนั้น เขาก็กำลังเผชิญกับความยากลำบากในการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงที่ไม่คาดคิดว่ามันจะเกิดขึ้น"

เจสสิกากล่าวว่า "ฉันคิดว่าการเปลี่ยนแปลงไม่ควรจะเกิดขึ้นกับฉันด้วยเช่นกัน แต่ "เนยแข็ง" ของฉัน ได้ถูกย้ายที่มากกว่าหนึ่งครั้งในช่วงเวลาที่ผ่านมา"

หลาย ๆ คนในกลุ่มหัวเราะ ยกเว้นนาธาน

"บางที นั่นแหละ คือประเด็นทั้งหมดที่เรากำลังพูดคุยกัน" นาธานกล่าว "การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นกับพวกเราทุกคนที่นี่"

นาธานกล่าวต่อ "ฉันอยากให้ครอบครัวของฉันได้ยินเรื่องของเนยแข็งก่อนหน้านี้นี้จ้ะเลย ครอบครัวของฉันไม่ต้องการที่จะเห็นการเปลี่ยนแปลงที่เข้ามาในธุรกิจของเรา แต่ถึงตอนนี้ มันก็สายไปแล้ว เพราะเรากำลังจะปิดร้านหลายร้านที่เรามีอยู่"

สิ่งที่นาธานกำลังเล่าทำให้หลาย ๆ คนในกลุ่มประหลาดใจ เพราะทุกคนคิดว่า นาธานมีธุรกิจที่มั่นคงที่สุดในช่วงเวลาที่ผ่านมา

"เกิดอะไรขึ้น" เจสสิก้าอยากรู้

"สาขาย่อย ๆ ของร้านเรากลายเป็นร้านที่ล้าสมัย ก็เพราะตอนที่เรามีร้านยักษ์ใหญ่เข้ามา พร้อมกับสินค้าที่หลากหลาย และราคาถูกกว่า ร้านของเราไม่มีทางจะไปสู้กับร้านพวกนั้นได้เลย"

"ฉันจึงเห็นภาพตอนนี้ว่า แทนที่เราจะเป็นสนิฟและสเคอร์ เรากลับกลายเป็นแฮมมากกว่า เพราะเรายังอยู่ตรงจุดเดิม ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ทั้งสิ้น เราพยายามที่จะไม่สนใจ ไม่รับรู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นรอบตัวเรา และ ถึงตรงจุดนี้ เรากำลังตกที่นั่งลำบาก เราน่าจะได้บทเรียนสักหนึ่งหรือสองบทเรียนจากฮอนะ"

ลอรา ผู้ซึ่งกลายเป็นนักธุรกิจหญิงที่ประสบความสำเร็จ ได้กล่าวว่า "ฉันคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ตั้งแต่ตอนกลางวัน ฉันอยากรู้ว่าฉันจะเป็นเหมือนฮอนได้อย่างไร นั่นคือ เห็นความผิดพลาดของตัวเอง แล้วก็หัวเราะให้กับตัวเอง จากนั้นก็เปลี่ยนแปลง และทำทุกอย่างให้ดีขึ้นกว่าเดิม"

ลอรายังกล่าวต่ออีกว่า "ฉันเป็นคนสนใจใคร่รู้นะ มีใครบ้างที่กลัวการเปลี่ยนแปลง" ไม่มีใครตอบคำถามของลอรา เธอจึงแนะนำว่า "ช่วยยกมือหน่อยสิ"

มีเพียงคนเดียวที่ก่ายกมือ "อิม ดูเหมือนเราจะมีเพื่อนเพียงคนเดียวเท่านั้นที่กล้าพูดความจริง" ลอรา กล่าว "บางทีคุณอาจจะอยากฟังอีกหนึ่งคำถามที่ดีกว่านี้ และอาจจะอยากตอบก็ได้ มีใครบ้างที่คิดว่าคนอื่นกลัวการเปลี่ยนแปลง" ทุกคนยกมือขึ้น พอถึงตรงนี้ ทุกคนเริ่มหัวเราะ

"สิ่งนั้นบอกอะไรแก่เราบ้าง"

"การปฏิเสธความจริง" นาธานตอบ

ไมเคิลยอมรับ "บางที เราอาจไม่รู้ตัวว่าเรากลัวการเปลี่ยนแปลง ฉันรู้ว่าฉันไม่กลัว เมื่อฉันได้ยินเรื่องนี้ครั้งแรก ฉันชอบคำถามนะ "คุณจะทำอะไรละ ถ้าคุณไม่กลัวการเปลี่ยนแปลง"

เจสสิกากล่าวเสริมว่า "อิม สิ่งที่ได้เรียนรู้จากเรื่องนี้ก็คือ การเปลี่ยนแปลงย่อมเกิดขึ้นแน่นอน ไม่ว่าฉันจะกลัวมันหรือไม่ก็ตาม หรือไม่ว่าฉันจะชอบมัน หรือไม่ก็ตาม"

"ฉันยังจำได้ว่าสมัยที่บริษัท ๆ ของเราขายหนังสือชุด Encyclopedia มีคน ๆ หนึ่งพยายามที่จะบอกเราว่า เราควรจะจัดเก็บ Encyclopedia ทั้งชุดลงในแผ่นดิสก์ และขายมันเพื่อเป็นการลดต้นทุนการผลิต ซึ่งมันจะช่วยให้ราคาของสินค้าต่ำลง และผู้บริโภคก็สามารถซื้อหาได้ เพราะราคาไม่สูงมาก แต่เราทุกคนในบริษัทฯ ไม่เห็นด้วย และ ต่อต้านกับความคิดนั้น ณ ตอนนั้น"

"ทำไมตอนนั้นคุณจึงต่อต้าน" นาธานถาม

"เพราะเราเชื่อว่า ฐานของธุรกิจของเราคือ ทีมฝ่ายขายที่ต้องออกไปขายสินค้าชนิดแบบ เสนอขายถึงหน้าประตูบ้านลูกค้า (door to door) ซึ่งนโยบายการขายแบบนี้ จะมีค่าคอมมิชชั่นก้อนใหญ่เป็นตัวล่อให้ทีมฝ่ายขายต้องหาลูกค้า และขายสินค้าที่มีราคาสูงนี้ให้ได้ ซึ่งเราก็ได้ดำเนินธุรกิจแบบนี้มาเป็นระยะเวลายาวนาน และคิดว่ามันจะเป็นอย่างนี้ตลอดไป"

"มันเป็น "เนยแข็ง" ของคุณ" นาธานกล่าว

"ใช่ และเราก็อยากยึดติดอยู่กับมัน"

"เมื่อฉันคิดย้อนหลังว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับเราบ้าง ฉันเห็นว่ามันไม่ใช่เพียงแค่ พวกเขา "ได้ย้ายที่เนยแข็ง" แต่ "เนยแข็ง" นั้นมีชีวิตด้วย และสูญสลายลงในที่สุด"

"อย่างไรก็ตาม เราก็มิได้เปลี่ยนแปลงอะไร แต่คู่แข่งรายหนึ่งของเราเปลี่ยนแปลง และยอดขายของเราก็ได้ตกลงอย่างน่าใจหาย เราได้เผชิญกับช่วงเวลาที่ยากลำบาก และเดี๋ยวนี้ได้มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยีที่ยิ่งใหญ่เกิดขึ้นอีกในอุตสาหกรรมของเรา และดูเหมือนไม่มีใครเลยในบริษัทฯ ของเราที่ต้องการจะจัดการกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ดูสถานการณ์แล้ว ไม่น่าไว้วางใจเลย ฉันคิดว่าฉันอยากจะลาออกจากงานนี้เร็ว ๆ นี้"

"มันเป็นช่วงเวลาที่จะกลับไปอยู่ในเขาวงกตอีกแล้ว" คาร์ลอสกล่าว ทุกคนหัวเราะ รวมทั้งเจสสิก้าด้วย

คาร์ลอสหันไปทางเจสสิก้า และ กล่าวว่า "มันเป็นการดีที่คุณสามารถหัวเราะให้ตัวเองบ้าง"

แฟรงค์เสนอว่า "นั่นคือสิ่งที่ฉันได้จากเรื่องนี้ด้วย" ฉันชอบที่จะเคร่งเครียดมากเกินไป และฉันก็สังเกตเห็นว่า ฮอเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรบ้าง เมื่อเขาสามารถที่จะหัวเราะให้ตัวเอง และหัวเราะในสิ่งที่เขากำลังทำอยู่ ไม่ต้องแปลกใจนะ หากฉันจะบอกว่า ฉันเป็นฮอ"

แองเจลาถามว่า "คุณคิดใหม่ว่าแฮมจะเปลี่ยนแปลง และค้นพบเนยแข็งใหม่"

อีเลนกล่าว "ฉันคิดว่าเขาน่าจะเปลี่ยนแปลงนะ"

"ฉันไม่รู้" โครีกล่าว "บางคนไม่เคยคิดที่จะเปลี่ยนแปลง และ พวกเขาก็ต้องยอมรับกับสิ่งที่เขาจะได้รับ ฉันเห็นคนที่เป็นอย่างเสมตอนที่ฉันฝึกเป็นหมอ พวกเขาคิดว่าเขามีสิทธิ์ที่จะครอบครอง "เนยแข็ง" ของพวกเขา พวกเขาารู้สึกว่าจะตกเป็นเหยื่อ หากเนยแข็งเหล่านั้นถูกย้ายไป และพวกเขาจะตำหนิผู้อื่น พวกนี้จะลำบากมากกว่าพวกที่ปล่อยวางได้ และพร้อมที่จะก้าวต่อไป"

นาธานกล่าวอย่างเงิบ ๆ ราวกับพูดกับตัวเองว่า "ฉันเดาว่า คำถามคือ "อะไรคือสิ่งที่เราต้องปล่อยวาง และอะไรคือสิ่งที่เราต้องก้าวต่อไป"

ไม่มีใครตอบอะไรทั้งสิ้นในขณะนั้น

"ฉันต้องยอมรับ" นาธานกล่าว "ฉันเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงบางอย่างเกิดขึ้นในประเทศของเรา แต่ฉันหวังว่ามันคงจะไม่มีผลอะไรกับพวกเรา ฉันเดาว่ามันจะเป็นการดีกว่าที่เราจะเริ่มให้มีการเปลี่ยนแปลง ในขณะที่เรา สามารถทำมันได้ ดีกว่าที่เมื่อการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นแล้ว เราพยายามที่จะตอบสนอง และปรับเปลี่ยนตัวเองให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงนั้น บางทีเราควรจะย้ายที่เนยแข็งของเราเองด้วย"

"คุณหมายความว่าอย่างไร" แฟรงค์ถาม

นาธานตอบ "ฉันคงช่วยอะไรไม่ได้ แต่ก็อยากรู้ว่าเราควรจะอยู่ตรงไหนวันนี้ ถ้าเราต้องขายธุรกิจ อสังหาริมทรัพย์ที่เป็นร้านเก่า ๆ ของเรา และไปสร้างร้านใหญ่ที่ทันสมัย เพื่อที่จะแข่งขันกับคู่แข่งที่ดีที่สุด"

ลอว์กล่าว "บางทีนั่นคือ สิ่งที่คุณหมายถึง เมื่อตอนที่เขารู้สึกถึงความลงบนกำแพงที่ว่า "สนุกกับการผจญภัย พร้อมกับก้าวตามเนยแข็งของคุณไป"

แฟรงค์กล่าว "ฉันคิดว่ามีบางสิ่งไม่ควรเปลี่ยนแปลง ตัวอย่างเช่น ฉันต้องการที่จะยึดถือค่านิยมบางอย่างของฉัน แต่ฉันเพิ่งจะตระหนักตอนนี้ว่า ชีวิตฉันคงจะไปได้ดีกว่านี้ ถ้าฉันก้าวไปพร้อมกับเนยแข็งให้เร็วขึ้นกว่านี้"

"อืม..ไม่เคล มันทันเป็นเรื่องที่ดีมาก" ริชาร์ด เพื่อนร่วมชั้นผู้ซึ่งไม่เชื่อถืออะไรง่าย ๆ ได้กล่าว "จริง ๆ แล้วคุณได้นำเรื่องนี้ไปใช้ในบริษัทฯ ของคุณอย่างไร"

ที่กลุ่มไม่รู้ และตอบไม่ได้ แต่ริชาร์ดเคยมีประสบการณ์กับการเปลี่ยนแปลงบางอย่างที่เกิดขึ้นกับเขา เนื่องจากเขาเพิ่งแยกทางกับภรรยาเมื่อเร็ว ๆ นี้ และขณะนี้เขาพยายามที่จะปรับประคองอาชีพของเขา ไปพร้อม ๆ กับ การเลี้ยงดูลูก ๆ ที่กำลังเป็นวัยรุ่น

ไมเคิลตอบ "คุณรู้ไหม ฉันคิดว่างานของฉันเป็นงานที่คอยแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน ในขณะที่ฉันควรจะเริ่มมองไปข้างหน้า และใส่ใจว่าเราควรจะไปที่ไหนดี"

"และคุณรู้ไหมว่า ฉันจัดการกับปัญหาเหล่านั้น - ยี่สิบสี่ชั่วโมงต่อวัน - ไม่มีใครอยากเข้าใจฉันนักหรอก ฉันจะยุ่งมาก และก็ยังไม่มีทางออกในเรื่องนี้"

"อย่างไรก็ตาม หลังจากที่ฉันได้ยินเรื่องนี้ "ใครเอาเนยแข็งของฉันไป" และเห็นว่าสอเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร ฉันตระหนักว่างานของฉันตอนนี้ ก็คือ การวาดรูป "เนยแข็งก้อนใหม่" และวาดมันให้ชัดเจน และเป็นจริงมากที่สุด เพื่อที่ฉัน และทีมงานของฉันจะได้สนุกกับการเปลี่ยนแปลงนี้ และประสบความสำเร็จไปพร้อม ๆ กัน" ไมเคิลกล่าว

"น่าสนใจดี" แองเจลา กล่าว "เพราะว่าเนื้อเรื่องส่วนที่เป็นประเด็นสำคัญมากที่สุดก็คือ ตอนที่สอสลดความกลัวออกไปจากใจของเขา และมีความมุ่งมั่นที่จะค้นหา "เนยแข็งก้อนใหม่" ให้ได้ พร้อมกับการวิ่งวุ่นไปวนมาภายในเขาวงกตด้วยความรู้สึกล้วนน้อยลงเรื่อย ๆ และ รู้สึกสนุกกับสิ่งที่ตัวเองทำมากขึ้น และท้ายสุดเขาก็ได้รับผลตอบแทนที่ดีขึ้น"

ริชาร์ด ผู้ซึ่งค่อนข้างวิตกกังวลในขณะที่ทุกคนกำลังพูดคุยกัน ได้กล่าวว่า "ผู้จัดการของฉันได้บอกฉันว่า บริษัทฯ ของเราต้องการที่จะเปลี่ยนแปลง ฉันคิดว่าสิ่งที่เธอต้องการบอกฉันจริง ๆ ก็คือ ฉันคือคนที่ต้องเปลี่ยนแปลง แต่ฉันก็ไม่ต้องการที่จะได้ยินมัน ฉันเดาว่า ฉันไม่อยากรู้ว่า "เนยแข็งก้อนใหม่" ที่เธอพยายามจะให้เรา คืออะไร หรือ ฉันจะได้รับอะไรจากเนยแข็งก้อนใหม่นั้น"

ริชาร์ดยิ้มก่อนที่จะพูดว่า "ฉันต้องยอมรับเลยว่า ฉันชอบความคิดที่ว่า กำลังเห็น "เนยแข็งก้อนใหม่" และจินตนาการต่อว่าตัวเองกำลังมีความสุขอยู่กับมัน" มันทำให้ทุกอย่างดูมีชีวิตชีวาไปหมด มันทำให้ความกลัวของเราน้อยลง และสนใจที่จะทำให้การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น

"บางทีฉันอาจจะประยุกต์ใช้เรื่องนี้กับที่ครอบครัวของฉันด้วย" ริชาร์ดกล่าวเสริมต่อ "เพราะดูเหมือนว่าลูก ๆ ของฉัน คิดว่า คงไม่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในชีวิตของเขา เวลาที่เขาโกรธ ฉันเดาเอาว่า เขาคงจะโกรธที่เขาไม่รู้ว่าจะอนาคตข้างหน้าจะเป็นอย่างไร หรืออาจเป็นเพราะฉันยังไม่ได้ชี้ให้พวกเขาเห็นถึงภาพของ "เนยแข็งก้อนใหม่" เนื่องจากตัวฉันเองยังไม่ว่า "เนยแข็งก้อนใหม่" คืออะไรก็ได้"

ที่กลุ่มยังคงนั่งเงียบงัน เพราะกำลังคิดถึงชีวิตครอบครัวของตนเอง

"อืม พวกเราส่วนใหญ่จะพูดถึงเรื่องงาน แต่ฉันกำลังคิดถึงเรื่องส่วนตัว ฉันคิดว่าความสัมพันธ์ของฉันกับครอบครัวในปัจจุบันนี้ กำลังจะเป็น "เนยแข็งก้อนเก่า" ที่มีราขึ้นอยู่"

โครีหัวเราะอย่างเห็นด้วย "ฉัน ก็เหมือนกัน บางทีฉันอาจจะต้องปล่อยให้ความสัมพันธ์ที่ไม่ดีมันออกไปครอบครัวของเรา"

แองเจลาตอบสวนว่า " อาจเป็นไปได้ที่ว่า "เนยแข็งก้อนเก่า" ควรเป็นแค่ พฤติกรรมเก่า ๆ ดังนั้น สิ่งที่เราควรจะกำจัดออกไปก็คือ พฤติกรรมอันเป็นเหตุให้เกิดความสัมพันธ์ที่ไม่ดีในครอบครัวเรา และจากนั้นเราก็ควรก้าวไปสู่การคิดใหม่ และการกระทำใหม่ ๆ"

"ประเด็นนี้ดีนะ ดีที่ว่า เนยแข็งก้อนใหม่เปรียบเสมือนสัมพันธ์ภาพใหม่ ๆ กับคน ๆ เดิม" โครีกล่าว

ริชาร์ดกล่าวต่อ "ฉันกำลังคิดว่ามีอะไรมากไปกว่าสิ่งที่เรากำลังคิดกันอยู่หรือไม่ ฉันชอบความคิดที่ว่า เราต้องแทนที่พฤติกรรมเก่า ๆ ของเรา ด้วยสัมพันธภาพแบบใหม่ ๆ เพราะว่าการที่คุณประพฤติหรือ ปฏิบัติแบบเดิม ๆ มันคงจะส่งผลลัพธ์แบบเดิม ๆ ให้คุณเช่นเดียวกัน

"เพราะฉะนั้น แทนที่จะเป็นการเปลี่ยนงาน ฉันควรจะเป็นคนที่จะช่วยบริษัทฯ ให้ไปสู่การเปลี่ยนแปลง และหากฉันได้ทำมันก่อนหน้านี้ บางทีฉันอาจจะได้งานที่ดีกว่าตอนนี้แล้วก็ได้"

เบคกี้ ผู้ซึ่งอาศัยอยู่อีกเมืองหนึ่ง แต่ได้มาร่วมงานเลี้ยงรุ่นในครั้งนี้ด้วย ได้กล่าวว่า "จากการที่ฉันได้ ฟังเรื่องราวทั้งหมด รวมถึงการวิพากษ์วิจารณ์ แสดงความคิดเห็นของทุกคนที่นี่ ถึงตอนนี้ ฉันอยากจะ หัวเราะให้กับตัวเอง เพราะว่าฉันเป็นเสมียนานเหลือเกิน ไม่ว่าจะเป็น การเป็นแบบเสมียน และการเป็น แบบสอ และการกลัวที่จะเปลี่ยนแปลง ฉันยังไม่รู้เลยว่า จะมีอีกกี่คนที่จะเป็นแบบนี้ด้วย ฉันคิดว่าฉัน ได้ชักนำความคิดที่กลัวการเปลี่ยนแปลงแบบนี้ให้กับลูก ๆ ฉันโดยที่ฉันไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ"

"ฉันคิดว่า การเปลี่ยนแปลงนำเราไปสู่ที่ ๆ ใหม่กว่า และดีกว่าจริง ๆ ทั้ง ๆ ที่คุณอาจจะกลัวว่ามัน อาจจะไม่ได้เป็นอย่างที่คิดก็ได้ ณ เวลาที่มาถึงจริง ๆ

"ฉันยังจำได้ว่า ตอนที่ลูกชายของฉันกำลังเรียนอยู่ระดับมัธยมปลาย ตอนนั้นสามีของฉันต้องย้ายที่ ทำงานของเขาจากรัฐอิลลินอย ไปรัฐเวอร์มอนต์ ซึ่งเป็นเหตุให้ลูกชายของฉันรู้สึกไม่พอใจ เพราะเขา จะไม่ได้อยู่กับเพื่อน ๆ ของเขาอีกต่อไป เขาเป็นดาวเด่นประเภทนักกีฬาว่ายน้ำ และโรงเรียนใหม่ที่รัฐ เวอร์มอนต์ก็ยังไม่มีความน่าสนใจเลย ดังนั้นเขาจึงโกรธแค้นมากที่ทำให้เขาต้องย้ายตามไปด้วย

"แต่พอจริง ๆ เข้า เหตุการณ์กลับเปลี่ยนไป เขากลับชอบเขาเวอร์มอนต์ ชอบเล่นสกีกับเพื่อน ๆ นักเรียนที่นั่น และตอนนี้เขาก็มีความสุขมาก และอยู่ที่รัฐโคโลราโด

"ถ้าเราได้มีโอกาสพูดคุยเรื่องราวของ "เนยแข็ง" ด้วยกันมาก่อน อาจจะแค่พูดคุยกันบนโต๊ะกาแฟ เรา ก็คงจะสามารถช่วยครอบครัวของเราได้มากกว่านี้"

เจสสิกากล่าว "ฉันจะกลับไปเล่าเรื่องนี้ให้ครอบครัวของฉันฟัง ฉันจะถามลูก ๆ ของฉันว่าเขาคิดว่า ฉัน เป็นใครในเรื่อง -- สนิฟ สเคอร์รี่ เสม หรือ ฮอ -- และ เขาคิดว่า เขาเป็นใครในเรื่องด้วย เราควรจะ พูดคุยกับคนในครอบครัวของเราว่าเขาคิดว่า "เนยแข็งก่อนเก่า" คืออะไร และ "เนยแข็งก่อนใหม่" คือ อะไร"

"นั่นเป็นความคิดที่ดีมากเลย" ริชาร์ดกล่าว

แฟรงค์กล่าวเสริมต่อว่า "ฉันคิดว่าฉันจะเป็นสอ และก้าวไปกับเนยแข็งก่อนใหม่ และสนุกไปกับมัน และฉันจะเล่าเรื่องนี้ให้เพื่อนของฉันที่กำลังจะลาออกจากกองทัพฟัง เพื่อให้เขาคิดว่าการ เปลี่ยนแปลงมีความหมายต่อเขาอย่างไร มันคงจะทำให้เราได้พูดคุยกัน และคงมีเรื่องราวที่น่าสนใจ แนนอน"

ไมเคิลกล่าว "อืม..นี่ก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ทำให้เราได้ปรับปรุงธุรกิจของเราด้วย เราได้มีการพูดคุย ถกเถียงเกี่ยวกับสิ่งที่เราได้รับจากเรื่องราวของ "เนยแข็ง" และเราจะประยุกต์เรื่องนี้ใช้กับเหตุการณ์ จริง ๆ ของเราได้อย่างไร

"สิ่งที่ดีอีกอย่างหนึ่งคือ เวลาที่เราพูดคุยเรื่องนี้ เราได้ภาษาใหม่ ๆ และพวกเราสนุกสนานกันมาก ตอนที่คุยถึงเรื่องการจัดการกับการเปลี่ยนแปลงในองค์กร นอกจากนี้แล้ว การที่ได้พูดคุยถึงเรื่องนี้ทำให้คนในองค์กรมีประสิทธิภาพมากขึ้นด้วย เพราะคนจะมองเรื่องนี้ลึกซึ้งมากขึ้น"

"ลึกซึ้งมากขึ้นอย่างไร" นาธานถาม

"อืม ยิ่งเราพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องนี้มากเท่าไร เราจะพบว่า คนในองค์กรของเรารู้สึกว่าตนเองสามารถ ควบคุมเหตุการณ์ หรือ สถานการณ์ต่าง ๆ ได้น้อยลง เนื่องจากพวกเขากลัวผลลัพธ์ของการ เปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น ดังนั้นทุกคนจึงต่อต้านการเปลี่ยนแปลงนั้นๆ

"โดยสรุป การเปลี่ยนแปลงที่คนที่ไม่ต้องการ จะทำให้คนต่อต้านต่อการเปลี่ยนแปลงนั้น"

"ฉันน่าจะได้อ่านหรือได้ยินเรื่องราวของเนยแข็งมาก่อนหน้านี้นะ" ไมเคิลกล่าวเสริม

"ทำได้อย่างไรล่ะ" คาร์ลอสถาม

"เพราะว่าเราเพิ่งจะมาพูดคุยเรื่องนี้ตอนที่ธุรกิจของเราแย่แล้ว เราต้องสูญเสียคนดี ๆ ไป เสียเพื่อนดี ๆ ไป มันเป็นเรื่องที่ยากมากสำหรับพวกเราทุกคนนะ อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติแล้ว ไม่ว่าคนที่ย้ายไปแล้ว หรือคนที่ยังอยู่ เรื่องราวของเนยแข็งสามารถช่วยทำให้ทุกคนได้เห็นสิ่งต่าง ๆ แตกต่างไปจากเดิม และได้แนวทางในการแก้ปัญหาดีขึ้นกว่าเดิม

"มันอาจจะยากในตอนเริ่มต้น สำหรับผู้ที่ต้องจากไป และต้องหางานใหม่นั้น แต่เมื่อคุณนึกถึงเรื่องนี้ เชื่อว่าเรื่องนี้คงจะช่วยคุณได้มากที่สุด"

แองเจลาถาม "อะไรที่จะช่วยพวกเขาได้มากที่สุด"

ไมเคิลตอบ "หลังจากที่เขาได้ก้าวผ่านความกลัวไปแล้ว สิ่งที่ดีที่สุดคือ มีเนยแข็งก้อนใหม่กำลังรอให้คุณไปค้นพบอยู่ภายนอก"

พวกเขายังพูดอีกว่า การที่คุณมีภาพของเนยแข็งก้อนใหม่ในใจคุณจะช่วยทำให้คุณรู้สึกดีขึ้น เพียงแค่ความรู้สึกตรงนี้ ในเวลาที่คุณต้องไปสัมภาษณ์งานใหม่ คุณจะมีกำลังใจ และ หลาย ๆ คนก็ได้งานใหม่ที่ดีกว่างานเดิมด้วยซ้ำ"

ลอราถาม "และคนที่ยังอยู่ในองค์กรล่ะ"

"อืม .. แทนที่พวกเขาจะบ่นเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ถึงตรงนี้พวกเขาจะพูดว่า "มีใครบางคนได้ย้ายที่เนยแข็งของเรา ถึงเวลาที่เรจะต้องไปค้นหาเนยแข็งก้อนใหม่กันแล้ว" หากคนในองค์กรเป็นอย่างนี้ได้ มันจะเป็นการช่วยลดเวลาที่เรจะต้องสูญเสียไป และที่สำคัญคือช่วยลดความเครียดด้วย ไมเคิลกล่าว

อย่างไรก็ตาม คนที่ต่อต้านการเปลี่ยนแปลงก็จะเห็นข้อได้เปรียบของการเปลี่ยนแปลงอยู่ดี และพวกเขาจะเป็นสื่อกลางนำความเปลี่ยนแปลงเข้ามาด้วย

โครีกล่าว "คุณเคยคิดใหม่ว่าทำไมถึงเป็นเช่นนั้น"

"ฉันคิดว่ามีหลาย ๆ คนในองค์กรที่มักจะคิด หรือคล้อยตามผู้อื่น

"มีอะไรเกิดขึ้นบ้างในองค์กรที่คุณเคยทำงานมา หากผู้บริหารระดับสูงคือผู้ที่ประกาศให้พนักงานทุกคนทราบถึงความเปลี่ยนแปลง ที่จะเกิดขึ้นในองค์กร คนในองค์กรจะคิดว่าการเปลี่ยนแปลงนั้น เป็นเรื่องที่ดี หรือเรื่องที่ไม่ดี"

"เป็นเรื่องไม่ดี" แฟรงค์ตอบ

"ใช่แล้ว เป็นเรื่องไม่ดี" ไมเคิลกล่าวเห็นด้วย "ทำไมล่ะ" เขาถามต่อ

คาร์ลอสกล่าว "เพราะคนในองค์กรอยากให้ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในสภาพเดิม และพวกเขาคิดว่าการเปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งที่ไม่ดีสำหรับพวกเขา และเมื่อใดก็ตามที่มีคนเก่งในองค์กรพูดว่า การเปลี่ยนแปลงนั้น เป็นเรื่องที่ไม่ดี แน่ละคนอื่นก็ยอมพูดแบบนี้ด้วยเหมือนกัน"

"ใช่ จริง ๆ แล้ว พวกเขาอาจจะไม่ได้รู้สึกเช่นนั้นก็ได้" ไมเคิลกล่าว "แต่พวกเขาเห็นด้วยเพื่อที่จะได้ถูกมองจากคนอื่นว่าพวกเขาก็เก่ง และฉลาดเหมือนกัน การคล้อยตามกันนี้แหละที่จะไปต่อต้านการเปลี่ยนแปลงในองค์กร"

เบคก็กล่าวเสริม "ในครอบครัว สิ่งที่มีเหมือนกันนี้อาจจะเกิดขึ้นเช่นกัน ระหว่างพ่อแม่ กับลูก" จากนั้นเบคก็ถามต่อว่า "เมื่อคนได้ยินเรื่องราวของเนยแข็งแล้ว สิ่งต่าง ๆ แตกต่างไปจากเดิมอย่างไร"

ไมเคิลตอบ "คนจะเปลี่ยนไป เพราะไม่มีใครอยากจะเป็นเหมือนเนย"

ทุกคนหัวเราะรวมทั้งนาธาน จากนั้นเขากล่าวว่า "นั่นเป็นประเด็นที่ดีนะ ไม่มีใครในครอบครัวของฉันอยากจะเป็นเหมือนเนยเลย นั่นคือสิ่งที่ทำให้พวกเขาเปลี่ยนแล้ว ทำไมคุณไม่เล่าเรื่องนี้ให้เล่าฟังตอนที่เรามาเจอกันครั้งที่แล้วล่ะ มันจะได้เห็นผลมากกว่านี้"

ไมเคิลจึงได้เสนอความคิดสุดท้ายว่า "เมื่อพวกเราทุกคนเห็นว่าเรื่องนี้มันช่วยพวกเราได้ เราก็ควรจะเผยแพร่เรื่องนี้ให้กับคนที่เราทำงานด้วย เพื่อให้พวกเขาทราบถึงการจัดการกับการเปลี่ยนแปลงในองค์กรของเขา เราขอเสนอว่า เราอาจจะเป็น "เนยแข็งก้อนใหม่" ของพวกเขา นั่นคือ เป็นเพื่อนร่วมงานที่ดีกว่าเมื่อก่อน เพื่อก้าวไปสู่ความสำเร็จ และธุรกิจใหม่ร่วมกัน"

สิ่งที่ไมเคิลพูดได้จุดประกายความคิดให้เจสสิกามากมายทีเดียว และยังช่วยเตือนเธออีกว่า เธอได้มีนัดกับลูกค้าหลายรายในเช้าวันนี้ เธอดูเวลาที่นาฬิกา และกล่าวว่า "อืม ถึงเวลาที่ฉันต้องไปจากสถานีเนยแข็งนี้ซะที และก็จะไปต่อที่สถานีเนยแข็งแห่งใหม่"

ที่กลุ่มหัวเราะกันอย่างสนุกสนาน และเริ่มที่จะกล่าว่าลาๆกัน หลายคนอยากที่จะพูดคุยถึงเรื่องนี้ต่ออีก แต่ถึงเวลาที่ต้องไปแล้วจริง ๆ ก่อนที่พวกเขาจะจากกัน ทุกคนได้ขอบคุณไมเคิลอีกครั้งสำหรับการเล่าเรื่องนี้ให้พวกเขาฟัง

ไมเคิลกล่าวในตอนท้ายว่า "ฉันรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ทุกคนเห็นว่าเรื่องนี้เป็นประโยชน์ และฉันก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่าพวกคุณคงจะมีโอกาสที่จะแบ่งปันสิ่งดี ๆ ให้กับผู้อื่นด้วย"

The End